

1932

JANUAR

Nervozni umirajo zgodaj!

Ste li opazili na sebi četudi le tupa
katerega izmed naslednjih znakov bližajoče se živčne oslabelosti?

Hitro razburjenje, nerazpoloženje, drgetanje udov, nemirnost, utripanje srca, omotični napadi, tesnoba, nespečnost, nemirne sanje, neobčutljivost posameznih telesnih delov, plašljivost prevelika razdražljivost spriču ugovarjanja, ropota, duha, poželenje po omamilih, tobaku, alkoholu, čaju, kavi, utripanje očesnih vek ali migljanje pred očmi, naval krvi, tesnoba, muhavost, odpoved spomina ali govora, izredna nagnenja ali odvratnost. Ako se pojavi pri Vas kateri teh znakov nervoznosti, eden močan ali več hkrati, tedaj so Vaši živet resno oslabiljeni in potrebujejo okrepila.

Ne pustite tega vendar še naprej, ker slede temu lahko kmalu resne motnje duševnih zmožnosti, kot nesmiselno govorjenje in nazavedna dejanja, hitra telesna propast in zgodnja smrt. Nič ni na tem, odkod Vaša živčna oslabelost, vabim Vas, pišite mi! Radevolje Vam

zastonj in poštine prosto enostaven način **odkrijem**

ki Vam bo pripravil veselo iznenadenje. Morda ste za razna sredstva izdali že mnogo denarja, dosegli pa v najboljšem slučaju le kratkotrajno izboljšanje. Zagotavljam Vas, da poznam pravi način

kako slabosti Vaših živcev odpomoči.

Ta način prinese obenem tudi izboljšanje razpoloženja, veselje do življenja, moč in delazmožnost, da, pisal mi je že marsikdo, da ga je povsem prerodil. **To dokazujejo tudi mnenja zdravnikov.** Stane Vas samo dopisnico. Pošljem Vam zelo poučno

knjigo popolnoma zastonj.

Če Vam ni mogoče pisati takoj, si **spravite ta oglas!**

Zbiralnica za pošto:

Ernst Pasternack, Berlin, 50.

Michaelkirchplatz No 13. Abt 89.

DAROVI

Ko je bil »Vestnik« Dejanja sv. Detinstva že v tisku, so došli še darovi iz župnije Gozd nad Kamnikom: 210 Din; župnije Podzemelj: 27 Din.

Čudodelne svetinje vseh vrst do najfinejših se dobe v prodajalni Jugosl. knjigarne (prej Ničman) v Ljubljani.

Kdor v jedi in pijači prav mero drži, učaka navadno stare dni.

Na pol pota obstoji, kdor stanovitni ni.

Potrpljenje je za vsako bolezen prvo in najpotrebnejše zdravilo.

Prevelika čast in hvala ti ne bode prida dala.

Kdor se na Boga zanese, njemu ne izpodnese.

Kdor je potreben, tudi po drobtinici rad seže.

Ali je Vaša hiša naročena

na edini
slovenski katol. dnevnik

LETO LVII V Ljubljani v torek 8. julija 1948 11757. št. 1. stran 2.000

SLOVENEK

Z nedeljsko prilogo "Slovenski Slovenec"

Ako ne, pišite takoj na
upravo „Slovenca“ v Ljub-
ljani, da Vam ga pošljejo
brezplačno na ogled. Brez-
dvomno Vam bo ugajal!

Varno naložite svoj denar v **VZAJEMNI POSOJILNICI** v Ljubljani, poleg hotela UNION **Obrestovanje najugodnejše**

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
roštvu i. t. d.

Družinska pratika 1932

se še dobi v vseh knjigarnah in
trgovinah Slovenije!

Zahtevajte jo tako, ker bo prav
kmalu vsa zaloga rasprodana.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

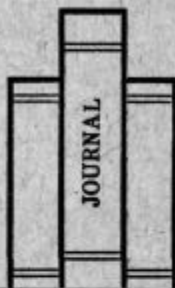
SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz
brona proti razpokam, zavarovanja stekla ter
živiljska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE -
ITD.

NUDI PO IZBEDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

Ure, zlatnina, op-
tični predmeti

L. VILHAR

UFAR

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V KAMNIKU

Šutna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje
najugodnejše. Vse davke plačuje hranil-
nica sama. Jamstvo presega večkratno
vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu.
Otvarja tekoče račune itd.

VSEBINA:

Ob tridesetem letniku. (Škof dr. Gr. Rožman.) — V božični noči. (Al. Golobič.) — V sveti noči. (Pesem.) — Odločno in neustrašeno za božjo zvezdo. (Dr. Fr. Jaklič.) — Dete — Kralj. (Pesem.) — Katoliška akcija — ali bo kaj z njo? (J. Kalan.) — Svete maše. — Na Marijinih potih. Pri Mariji. (J. Langerholz.) — Na cilju: Luč z gora. (Povest: Weiser-Jagodic.) — † Marko Kostanjevec. — Iz življenja Cerkve. (Razgled po svetu, po domovini.) — Po Mariji k Jezusu. — Razno. — Opazovanja. — Odgovori. — Odpustki. — Ovitke: Prošnje in zahvale. Dobre knjige. — Dopisi. — Slike v bakrotisku: V plenice ga je povila. — Jaselce. — Darovali so mu zlata, kadila in mire. — Sv. Družina. — Počivajo. — Šla sta v Jeruzalem in ga iskala. — Sv. Janez Evangelist.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba«; vse drugo gre na naslov: upravištvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za januar 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Socijalna načela okrožnice: „O obnovi socijalnega reda“

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Vrnitev Jakobitov v ednost sv. Cerkve.**

Mesečni zavetnik: **Sv. Frančišek Sal. c. uč. (29.)**

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Petek	Novo leto	Bramba pravic Cerkve	Ljublj. Trnovo	Stari trg
2	Sobota	Makarij op.	Družba Jezusova	Dobrova	"
3	Nedelja	Ime Jezusovo	Apostolstvo mož in fantov	Babno polje	Sl. Gradec S. M.
4	Poned.	Prisk m.	Brezposelni, stradajoči	Planina p. R.	S. M.
5	Torek	Telesfor p. m.	Dobrodela akcija	Javorje	Maribor šol. ss.
6	Sreda	Razgl. Gosp.	Delo za misijone	Sv. Trije Kralji	St. Gradec S. E.
7	Četrtek	Lucijan m.	Širjenje dobrega tiska	Stari log	boln.
8	Petek	Severin op.	Naši poverjeniki (-ice)	Mozelj	S. Jan. p. Drg.
9	Sobota	Julijan in Baz. m.	Stanovitnost v veri	1/2 Mek. Repnje	Razbor
10	Nedelja	Sveta družina	Posvetitev družin Srcu J.	Begunje pri L.	S. Mikl. p. Slg.
11	Poned.	Higin p. m.	Verska vzgoja po družinah	Olševak	Št. Ilj p. Turj.
12	Torek	Arkadij m.	Zakonska čistost	Borovec	"
13	Sreda	Veronika M., d.	Odvrnitev pohujšanja	Trnje	S. Vid. n. Vold.
14	Četrtek	Hilarij, Feliks N.	Sprte družine	Unec	Pameče
15	Petek	Pavel pušč.	Težko skušani	Podzemelj	Dolič
16	Sobota	Marcel p. m.	Marijine družbe	Sora	S Peter Kr. g.
17	Nedelja	2. po r. G. Anton	Delo katoliške akcije	Železniki	Podgorje
18	Poned.	Petra stol v Rimu	Vdanost sv. očetu	Lj. Sv. Peter	Sele
19	Torek	Kanut kr.	Razsvetljenje državnikov	Špitalič	Vuzenica
20	Sreda	Fab. in Boštjan m.	Pogostno sv. obhajilo	Kočevje	"
21	Četrtek	Neža d. m.	Čistost mladine	Sela pri Kamn.	Mar. (usm. ss.)
22	Petek	Vincenc m.	Sveta ura	Goriče	"
23	Sobota	Zaroka M. D.	Čista priprava za zakon	Poljane	Sv. Jožef n. Cel.
24	Nedelja	1. predp. Timotej	Naši nabožni listi	Brezovica	Sv. Jožef n. Cel.
25	Poned.	Spreobr. Pavla	Misijoni. Duhovne vaje	Vrhnika	"
26	Torek	Polikarp š. m.	Zadeve naših škofov	Mavčiče	Celje (kapuc.)
27	Sreda	Janez Zlat. c. uč.	Delo za zedinjenje	St. Oselica	"
28	Četrtek	Leonid m.	Odprava nedostojnih zabav	Goče	"
29	Petek	Frančišek Sal. c. uč.	Gorečnost duhovnikov	Rakovnik	Celje (bolnica)
30	Sobota	Martina d.	Vsi, ki so v bližnji greš. priložnosti	Peče	"
31	Nedelja	2. predp. Pet. N. m.	Priporočene zadeve. Umrli	Senožeče	Celje (šol. ss.)

JANUAR

XXX. LETNIK

1932

Ob tridesetem letniku

Trideseto leto že prihaja »Bogoljub« k svojim naročnikom in jih uči pravega krščanskega življenja, da bi bili Bogu ljubi v vsem in bi tudi v vsem Boga ljubili.

Krščansko živeti se pravi v Boga in njegove resnice verovati, upati vanj, v njegovo zvestobo in vsemogočnost, pred vsem pa Boga ljubiti in v Bogu svojega bližnjega. Pravo krščanstvo je v ljubezni do Boga in sicer v dejanski, to je taki, ki se kaže v delih vsakdanjega življenja, v izvrševanju poklicnih dolžnosti, v izpolnjevanju zapovedi božjih.

Takega življenja neprekosljivi vzor je Marija, ponižna dekla Gospodova. Po Mariji, po njenem zgledu in po njeni pomoči se najbolj gotovo priborimo do pravega krščanskega življenja. Zaradi tega je bil in ostane »Bogoljub« marijanski list, ki nas ob Mariji užiga v ljubezni božji in nas vabi v družbo Marijinih otrok.

Danes je tako vodstvo ob Mariji k odločnemu krščanskemu življenju še posebno potrebno. Saj se človeška družba maje prav v temeljih. In nikjer ni stalnosti, nikjer rešitve pred grozečim poginom kakor le v pravem, resnem in odločnem krščanskem življenju: v tem namreč, da vsi in vsak zase postavimo svoje življenje in udejstvovanje vsak dan iznova na dejavno ljubezen do Boga in bližnjega. To je celo krščanstvo in le to nas more rešiti; polovičarsko krščanstvo nam bi naložilo le težko odgovornost, rešiti pa nikogar ne more niti časnih stisk, še manj za večnost.

Po Mariji k odrešilnemu krščanskemu življenju! Pri nas je ta pot že utrta in preizkušena v Marijinih družbah. Uporabljajmo jo še bolj vestno; še večje število naj je tistih, ki jo veseli hodijo. Tudi za fante je ta pot prijetna, vesela in zveličavna. Starši pa svoj najdražji zaklad, svoje otroke, dajte v Marijin vrtec, da se v njihovih srcih zgodaj vzbudi ljubezen do Boga in bližnjega ter z vsakim letom starosti raste.

Katoliški Slovenci smo po Marijinem češčenju verni ostali; v sedanji odločilni dobi, ko se nova bodočnost kuje, moramo po Mariji še vernejši, odločnejši in resničnejše katoliški postati.

Dr. Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

V božični noči

Kdo more razkriti, kako je v njem v božični noči?

Pisali so in pripovedovali, napisal in povedal še nihče ni. Preveč je miline in ljubezni, ki jo tisti večer vsak občuti. Mnogi ne vedo odkod. Samo pride v človeka: morda so spomini na nekdanjo srečo, morda klic božji, morda domotožje. Nekaj te poniža, otroka te napravi: nič ne vprašaš čemu, nič ne vprašaš odkod; samo veruješ, padeš na kolena in moliš... Vsa trpljenja pozabljaš, vse žalitve odpuščaš, vse nelepe misli v srcu brišeš: saj ono majhno, ki je v božični noči prišlo z neba, je neskončno sveto in je sprostrlo ročico skozi srca vsega sveta...

Otroci ne vidijo tisoč devet sto trideset let, ki so pretekla od rojstva Deteta; predaleč jim je to. Zanje se to Dete rodi vsako leto v božični polnoči: v vsaki hiši posebej, vsakemu otroku na svoj način. Z nemirnim srcem prisluhajo na vsak glas od zunaj; zdaj, zdaj... Mati jim tiho šepče zgodbo o Marijinem romanju od hiše do hiše, od srca do srca, da bi se ji kje odprlo. Pa zanjo ni bilo prostora v hiši; sirota je bila. V hlev je morala, kjer je v jasli položila božje Dete. In potem o svetlobi na nebu, o božični pesmi, o pastirjih, ki nosijo jaženčke, piščali, prinašajo mleka, oblek — in strme v hlev in poklekajo pred malim Bogom v jaslih...

Otroci imajo odprte oči, odprta usta, vse v njih trepeče, vse pričakuje. Božič je njihov najlepši praznik. Edino oni ga res doživijo do dna, ker nimajo nikjer skrivnosti, in se nikjer ne zatakne njihov razum; vse jim je jasno kakor sinje nebo. Božič je praznik otrok. V malih letih se ta dan najgloblje vkleše v srce človekovo; in nikdar se še ni za zmirom izbrisalo to mlado božično doživetje. Koliko ljudi je moralo z doma v daljni svet za kruhom, za srečo... Pozabili so na dom, na molitev. Mrzli denar jim je srce priklenil na zemljo. In niso bili srečni. Nekaj jih je venomer zvalo, nekaj z onkraj morja iz domovine... Pa če prej ne — v sivi starosti so razumeli klic iz mladosti. Božični zvonovi zovejo: pridite, otroci, ki ste se izgubili; še vedno čakajo jaselce v kotu in ljubezen in mir...

Tudi oče in mati sta v božični noči otroka.

Gleda oče otroke, ki kleče pred jasecami kakor drobni angelci. In zmehta se mu srce:

To si mi dala ti, žena! Ti zvesta, ki vso našo hišo držiš v blagoslovu. Ti dobri duh, ki te čutimo vsi, ko smo bolni ali zdravi: hiša, njiva, vrt, najbolj pa jaz, tvoj mož, in ti-le mali...

Mož, ki je kralj hiše in kašče in zidanice in zemlje, v katero se je zaril kot črv, poklekne med otroke in skloni glavo kakor najnižji v hiši; srce mu govori o nečem, česar on ne zna, kar pa je slajše od zemlje, večje od čred, od sadov in predalov... To zna njegova žena: ljubiti in trpeti tiho in ponižno v božji volji, tako da nihče nič ne ve, čuti pa vsa hiša.

In mati, večna lučka družine, vidi moža, trdo korenino, ki kleči med drobno družinico, pa se ji milo stori. Gre in ga poboža: Ti dobri!

Vsa hiša — kakor da je sredi noči sonce vanjo posijalo.

In mati slovenska, mučenica svojih otrok, duhovnica naših domov in src, poslušaj besedo: sinove imaš in hčere, vsi so odleteli, sama si ostala kakor suho drevo.

Eden se je zakopal v rove in ne vidi sonca, strže premož od črnih sten in ga naklada na voz. Vsak voz — kaplja krvi iz srca...

Tvoj drugi je študent; v mrzli, vlažni sobi sedi ob kupu knjig, Obraz mu je dolg in bled.

Tvoj tretji je vojak v daljnem kraju. Sam je in bolan od domotožja.

Pa še hčerko imaš, ki si v mestu služi kruh. Nikogar nima, da bi jo po neznanu poti vodil. In morda je zašla. In morda ne more nazaj?

O mati, ko bi jih videla na božični večer!

Sami — kakor izgubljene ovce — so se zaprli v sobe. Kupili so si drevesce in pastirce in svečke. Niso mogli domov, zato so si sami postavili jaselce. In sede ob njih in mislijo na srečne otroške dni, na tebe, mati, ki si jih učila moliti...

In po bledih licih jim drsijo solze. Še bi bili radi otroci; pri tebi, mati, bi se še enkrat radi zjokali; še bi radi slišali lepih besed, ki bi jih odnesli s seboj na pot...

Mati, dosti si jim dala: hrepenenje po svetih otroških letih. To jih bo vselej vračalo, kadarkoli bi zašli. Enkrat v letu jim pa najlepše daš — na sveti večer: miline in sreče božje ljubezni, po kateri žeya

vsakega človeka, pa naj bo še dalje od Boga. Mati, ne boj se zanj! Tvoje besede, tvoje molitve gredo z njimi kakor sonce...

Po nekaterih hišah, in to največ po mestih, pa je v božičnem večeru — žal — tako:

★

Oče se norčuje iz svetih praznikov, mati nima občutja do njih, otroci jih ne poznajo. Takrat povabi mati prijateljice svoje na čaj: da vidijo božično drevo, ki je visoko in svetlo, in koliko je bogastva na njem, in koliko vsega so otroci dobili. In pijejo čaj in govorijo o svetlih oblekah... Nič ne slišijo klicev svetonočnih zvonov. Nič ne čutijo v srcu božičnih pesmi. Mrzlo in vsakdanje je v njih. Tudi otroci ne vedo

za božič drugače kakor v piškotih, poticah. Prazno in bolno je v takih hišah.

Moj Bog, pa mnogi teh ljudi so se rodili v selskih hišah; v mladosti so živeli na njivah, molili so z očeti in materami, doživljali ljubezen domače hiše in sveto kadilo praznikov. Šli so z doma; knjiga jim je vzela vse to, morda žena, morda življenje. In zdaj dajejo smrt svoji družini. Mladosti ne bodo poznali v srcu, samo v potici, v mesu. Nikdar ne bodo ti otroci doživeli božiča, nikdar jim ne bo nihče dopovedal, kaj je svetonočno občutje. In če bodo za vekomaj ostali tuji Cerkvi in njenim naukom? ...

Mati slovenska, kar si jim dala, so zavrgli. Kaj bo z njimi!?

Lojze Golobič.

V sveti noči

*Nocoj pri Betlehemu v hlev
Marija je stopila,
radosti večne slavospev
božična noč razlila.*

*Ljubezni in dobrote Vir
nam milosti razliva:
Na slami Jezus, duš pastir,
za nas trpi, počiva.*

*O vi, ki kruha nimate,
brez doma ste sirote,
z menoj nocoj tja pójďte,
kjer Bog deli dobrote.*

*Poglejte v borne jaslice,
nebeško v njih je Dete,
poslanec božjih množice
pojo mu speve svete.*

*Pred Jezusove jaslice
zaupno vsi hitimo
in Detetu bridkosti vse
v srce ljubeče zlijmo!*

*Prosimo vdano milosti,
da vsi bi se ljubili
in v žaru svete čistosti
za Detetom hodili.*

Gregor Mali.

Odločno in neustrašeno za božjo zvezdo

Modri z Jutrovega so lep zgled značajnosti in doslednosti v verskih zadevah. Zvezdo so zagledali pa so se vzdignili na daljno pot, četudi so jim znanci branili ali so se jim celo posmehovali; ob vseh ovirah niso izpustili svojega cilja izpred oči. V Jeruzalemu so na ves glas pripovedovali, da gredo molit novorojenega Kralja. In v bornem hlevu je njih živa vera videla v slabotnem Detetu Boga, pred katerim se niso sramovali pasti na kolena in mu darovati svoja dragocena darila.

Značajna doslednost in neustrašenost, kako lepa si! Značajen človek vedno in povsod vzbuja spoštovanje, tudi pri nasprotniku, katerega tudi nevede in nehote opozori na dragocenost svojega prepriča-

nja. Nasprotno pa budi neznačajnost skrito, pa zato tem globlje zaničevanje; neznačajneža mnogi izrabljajo in se mu laškajo, spoštujejo in ljubijo ga pa ne.

Kristjan, katoličan bi moral biti v zadevah svoje vere in vesti odločen in neustrašen; ponosen bi moral biti na svoj krščanski svetovni nazor in veselo pozdraviti vsako priliko, da svoje versko prepričanje v vedenju in dejanju pokaže. Kadar svetna znanost zasledi novo resnico ali vsaj drobec resnice, je vsa ponosna nanjo; izrabiti jo hoče v vseh ozirih in pomilovalno in z zaničevanjem gleda na one, ki te resnice ne poznajo ali vsaj dovolj ne vpoštevajo. Zdaj pa pomislimo na svojo sveto vero: koliko resnic in kakšne resnice vse-

buje! Na kako globoka vprašanja nam odgovarja. Glavno pa je: odgovori sv. vere imajo nezmotljivo, božjo zanesljivost, saj nam je te resnice razodel Bog, čigar spoznanje je popolnoma odtegnjeno zmoti in se nanj lahko brezpogojno zanesemo. Resnice svete vere so izpričane s krvjo milijonov junakov in junakinj; izpričane so s svetostjo nešteti množic vseh narodov in stanov; o božjem izvoru krščanstva nam govori dvoje tisočletij in mu poje slavo.

Tisti, ki krščanstva ne poznajo ali pa nočejo poznati, bi se nam morali smiliti, saj so v zmoti, zmeta je pa vedno pomilovanja in obžalovanja vredna. Krščanski človek pa včasih uprav narobe naredi: sramuje se svoje resnice in svojega pravega spoznanja ter ga plaho taji, do nasprotnika vere se pa vede, kot bi ta imel prav.

Katoličan bi se moral živo zavedati in povsod poudarjati, da bo samo Kristusov nauk rešil človeštvo iz skoro brezupnega položaja, ki se v njem sedaj nahaja. Kakšni oziri bi nas neki mogli odvracati, da bi se sramovali svojega krščanskega svetovnega nazora? Mi smo v varni posesti popolne resnice, ne pa drugi!

Ivan Cankar je napisal črtico »Mater je zatajil«. Siromašnega študenta je prišla mati obiskat in čakati pred šolo. Dolgo se je že veselila snidenja z njim in najboljše, kar je v svojem siromaštvu imela, mu je prinesla. Sin se je pa sredi mestnih tovarišev sramoval njene kmetiške preproščine in ubožnosti in se je tiho oddaljil; zatajil jo je, zatajil njeno ljubezen in vso veličino njenih žrtev. Takoj nato ga je pa skeleče zapeklo v duši. — Če pa kdo zataji Boga ali vero ali Cerkev, bi ga naj ne zapeklo v duši?

*

Na železniški postaji čaka gruča. Polodne zazvoni. Ta ali oni bi rad molil, a gleda, če se bo kdo drugi prej odkril, ker kaj bodo ljudje rekli, če bi se on! Eden izmed možakov se odkrije in pokriža — takoj mu sledijo drugi, ves peron je gologlav in moli. Kaj stori možat zgled ob šibkih značajih!

V vlaku se vozi več domačinov. Na sedni klopi smeši plehka osebnica verske reči in govori pohujšljivo; vsem je težko, pa se vendar v zadregi smejejo, namestu da bi eden vstal in povedal, da so oni po-

polnoma drugačnih misli in drugačnega poštenja. Resnica in krepost se plaho skrivata, zmeta in nepoštenost se pa bahato razkazujeta. Mirna, pa odločna beseda bi položaj v trenutku izpremenila.

V mnogih naših gostilnah ponujajo ob petkih mesne jedi, kot bi v Sloveniji živeli po večini sami nekatoličani. Ali ni to prav za prav grda žalitev verskega čuta, četudi je postna postava dala izpregled, če je kdo prisiljen jesti v gostilni. Kaj bi storili muslimani, če bi v kraju, kjer imajo oni večino, gostilničarji vse vprek ponujali svinjsko meso, katerega muslimani ne uživajo? In naša sv. vera je edino prava, in zahteve sv. Cerkve bi nam morale biti svete tudi v javnosti!

Ali ko duhovnik nese sv. popotnico: nasproti pride človek, ki veruje v navzočnost Jezusovo v presv. Rešnjem Telesu in resno želi biti obhajan, ko bo zanj prišla zadnja ura. Zdaj pa pozabi, da je pod podobno kruha Bog in se plaho umakne na stransko pot, da bi mu ne bilo treba poklekniti ali se vsaj odkriti in obstati za par hipov.

In še več sličnih zgledov. Jezus pa pravi: »Kdor me bo zatajil pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred nebeškim Očetom.« Tisti Jezus ga bo zatajil, ki o njem piše evangelij, da bo na zemlji velika stiska zaradi šumenja morja in valov in da se bodo nebeške moči gibale, ko bo prišel z veliko močjo in slavo, sodit vse ljudi, tudi take, ki so ga tajili pred drugimi.

*

O Nikodemu, uglednem članu sine-drija, beremo, kako je prvo veliko noč ponoči v luninem svitu plaho in skrito prišel k Jezusu. O istem Nikodemu pa pozneje beremo, da je po Jezusovi smrti pogumno stopil pred Pilata ter prosil, da sme vzeti Jezusovo telo s križa. Ni bilo lahko s to prošnjo stopiti pred rimskega cesarskega namestnika in z njo priznati, da je prijatelj obsojenca. Pa je pogumno stopil predenj, ker se mu je bilo utrdilo prepričanje o Jezusovem božanstvu.

Kdaj se nam zdi njegovo vedenje lepše, na prvo ali na tretjo veliko noč? Ko je iz strahu pred Judi skrival svoje prepričanje, ali ko je možato in odločno nastopil?

Dr. Fr. Jaklič.

Ime »kristjan« gre po pravici onemu, ki se čuti srečnega, če more kaj darovati. — Na lastnini vsakega človeka je tako rekoč vknjižena obveznost,

da naj od tega, kar preostaja, ponudi tem, ki so z njim združeni v sinovstvu božjem. —

Kard. dr. Piffl.

Dete — Kralj

*Tako si revno
in ubogo si tako,
Ti malo Detece ...
Glej, vse je Oče ustvaril,
vse zate je pripravil,
pa ni prostora vrednega,
kjer bi se Ti rodilo.
Tako si revno ...*

*Ah, da se je tako zgodilo ...
Mar nisi Kralj?
Kako naj verujem
v to revščino, v uboštvo?*

*Tako si revno
in ubogo si tako,
Ti malo Detece ...
Pa angeli Ti slavo pojejo,
pastirji vdano molijo
in kralji se Ti Kralju klanjajo.
... Tako si revno in ubogo
in jaz verujem,
Ti malo Dete-Kralj,
jaz verujem!*

Joža Vovk.

Katoliška akcija — ali bo kaj z njo? Začnimo jo resno in povesod!

Veliko se je že govorilo in pisalo o njej — kje pa je? Katoliška akcija — saj razumete? Akcija pomeni delo, dejanje, trud, delovanje; katoliško seveda.

Saj katoliško akcijo že imamo, odkar je katoliška Cerkev na svetu. Apostoli so izvrševali najboljšo katoliško akcijo. Za njimi misijonarji vseh časov in vsi duhovniki.

Tudi pri nas smo imeli katoliško akcijo vedno, prav posebno pa zadnjih trideset, štirideset let. Delalo se je na vseh poljih katoliškega življenja: v cerkvi in izven cerkve. Poleg redne božje službe: naše Marijine družbe in katoliška društva, shodi vsake vrste, razne pobožnosti in slovesnosti, dobri časniki in knjige. Kaj je to drugega kakor katoliška akcija, katoliško dejanje, delovanje, dejavnost!

Toda — danes je vendar »Katoliška akcija« nekaj novega in nekaj poseb-

nega. Prej smo pisali katoliško akcijo, če smo kdaj to ime rabili, z malo začetno črko, zdaj jo pišemo z veliko. To ni mala razlika! Katoliška akcija je sedaj nekaj bolj določnega, bolj izrazitega, bolj programatičnega. Če jo sv. oče s takim podarkom priporoča in povesod zahteva, je jasno, da hoče nekaj novega, nekaj več kakor kar smo dozdaj imeli in delali.

Kaj hoče torej »Katoliška akcija«? 1. da se dela več kakor se je delalo dozdaj; 2. da se dela po nekem načrtu ali programu; 3. da se dela za poglobitev krščanskega življenja; 4. da delajo pri njej lajki -neduhovniki.

Da se dela več! »I, saj smo delali, kar smo mogli«, slišimo časih reči. Gotovo se je delalo pri nas mnogo in tudi mnogo doseglo. Mislili smo, da je to že dosti. In morda je bilo tudi — za tiste

čase. A poglejte okoli sebe! Ali ne vidite, kaj se godi?! Če so bili že dozdej časi hudi, postajajo še hujši. Če je bila že dozdej vera v nevarnosti, je postala nevarnost za vero še večja. Kdor malo nazaj pomni in primerja prejšnje čase s sedanjimi, mora videti in vedeti, če ni slep, da gremo v vedno hujše čase. Tok časa je že itak šel in vodil vedno bolj od Cerkve, od Boga proč. Materializem in naturalizem — nova vera, bolj prav: nevera — se razširja med ljudstvo vedno bolj na široko in prodira vedno bolj na globoko, Tudi če bi se ne bilo nič drugega posebnega zgodilo. Toda poleg vsega drugega je prišla še silna svetovna vojna, in kaj nam je ta prinesla, kdo tega ne ve?

Poglejte! Ali ste že kdaj čuli kaj takega, kar se danes v Rusiji godi?! Pogani so imeli in imajo sicer krive bogove, a imajo jih vendar in jih po svoje častijo. Da bi pa v enstopedesetmilijonskem narodu hoteli vsako sled vere zatreti, izbrisati, da bi Bogu napovedali boj na nož, vojsko do uničenja, da bi ga hoteli s prestola vreči, uničiti, pomandrat, da bi krasne cerkve sredi mesta kar na celem podirali, — ne, kaj takega svet še ni videl. Strah in groza! Kaj smo doživeli!

In zdaj hočejo s tem ves svet »osrečiti«! Nič manj nimajo v svojem načrtu, kakor boljševizem raztegniti na ves svet, ga osvojiti, zavojevati in Boga izgnati iz zadnjega koticčka zemlje!... Bože mili! Kaj pravimo mi vendar na to?!

In res! Boljševiška setev gre v klasje. Brezbožni komunizem se širi po vseh deželah. Na raznih krajih že udarja na dan plamen sovraštva do Cerkve in vsega božjega. Kdo bi si bil mislil, da bodo v eni najbolj katoliških dežel, v Španiji, nekega »lepega« dne na vseh krajih začeli goreti samostani in cerkve! Da bodo tudi tam začeli posnemati boljševike, če ne v polnem obsegu, pa vsaj toliko, kolikor si zaenkrat upajo. — In po drugih deželah? Razen v Mehiki, kjer traja preganjanje Cerkve že več let, tako hudo še ni, kakor v pravkar imenovanih deželah. Toda hudobni duh in njegovi pomagači delajo tudi brez meča in

ognja povsod, da bi kar najbolj izpodkopali in omajali božje kraljestvo. In s kako gorečnostjo in neutrudljivostjo sovražniki božji to delajo na vseh krajih! Ali ste slišali, kako je poglavar ruskih brezbožcev, Jaroslavski, podžigal svoje pristaše na delo za brezbožnost? Da morajo s podvojenjo in potrojeno gorečnostjo kot pravi apostoli delati za brezboštvo, tako da bo svet strmel... In res tako delajo! Število organiziranih brezbožnikov raste stalno in hitro. Imajo jih že štiri milijone. Obetajo jih pa v doglednem času 25 milijonov (!). Kam bo to prišlo!...

Če slišimo take reči in take številke, kako bi mogli ostati še mirni in hladni, brezbrizni in zadovoljni s seboj in s celim svetom?! Pod zastavo satanovo taka gorečnost, navdušenje in neugnanost; oni, ki se štejejo za božje prijatelje, pa naj bi te grozne prizore kar mirno gledali in čakali, kaj da iz tega pride?...

»Pa saj pri nas še ni tako hudo; pri nas še ni organiziranih brezbožcev.« — Ne — ali pa tudi že! Imenujejo se ne tako, tega si še ne upajo. Delajo pa v tem duhu. Goli naturalizem, o katerem govori pastirski list jugoslovanskih škofov, kakor se širi in šopiri pri nas, je tudi — brezboštvo. Če je natura sama vse, potem nima Bog na zemlji nič več opraviti. Nekako taki nauki se sejejo in širijo pri nas in se vsiljujejo mladini in ljudstvu. Ko bo ta setev začela zoreti, kaj bo?...

Toda kaj bi govorili in kazali na to, kar vsakdo vidi! Kdo ne ve, da so časi vedno hujši in nevarnosti za vero vedno večje? Zato tudi naša dosedanja dejavnost ne zadostuje, marveč jo je treba povečati, ako nočemo, da pojdemo vedno bolj rakovo pot. Če brezbožni boljševiki delajo s podvojeno in potrojeno gorečnostjo za svoje peklenske namene, moramo tudi kristjani in katoličani delati s podvojeno in potrojeno gorečnostjo za ohranjenje vere, za utrjenje božjega kraljestva!

In to je in naj bo katoliška akcija!

(Pride še.)

Janez Kalan.

ISKRE

»Pripravljam se na dan sodbe« je rekla sv. Elizabeta Turinška, ko so ji oponašali, da toliko stori za reveže. Takrat bo namreč povračal sam božji Sodnik: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo... Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti...«

Pred smrtjo je izustila sv. Elizabeta besede: »O Marija pridi mi na pomoč; bliža se trenotek, ko vabi Vsemogočni svoje prijatelje na ženitovanje. Bliža se ženin, da sprijeme nevesto. Tih! Tih!« (Umrla je v 24. letu starosti.)

Sv. maše

Ali se ni morda tudi vam slično go-dilo ko meni? Ko sem bil še otrok, sem v cerkvi s posebnim spoštovanjem gledal na tiste velike mašne bukve, iz katerih je molil mašnik pri oltarju. Saj so moje majčkane bukvice kar izginile pred njimi. In kako lepo so bile vezane ter z zlatom okovane. Naša za vse dobro vneta Družba sv. Mohorja nam je preskrbela ta najboljši molitvenik v slovenskem prevodu. Za letos je izdala najbolj potrebni del, to so sv. maše za vse nedelje in večje praznike, skupaj okrog 100 sv. maš. Pomislite! Vaš dosedanji molitvenik ima kvečemu dvoje ali pa troje različnih mašnih molitev, ki jih potem molite skozi vse leto, naj bo advent ali post, božični ali velikonočni praznik, dočim boste našli v novem molitveniku vsakemu prazniku ali času cerkvenega leta odgovarjajoče mašne molitve in sicer iste kakor jih moli mašnik pri oltarju. Ali si ne boste prav vsi zaželeli tega zares najidealnejšega molitvenika?

Tri prednosti tega molitvenika, misala, naj posebej poudarim.

1. Najstarejši molitvenik. Res je, da se je tudi misal tekom svojega blizu dvatisočletnega obstoja razvijal in izpopolnjeval. Toda glavna vsebina, jedro misala, zlasti še najsvetejši del od Uvodnega slavospeva do Očenaša, je skoraj nespremenjen iz onih junaških časov, ko je sv. Cerkev s krvjo svetih mučencev oškropljena še živela v katakombah. Da, prvi začetki segajo še v apostolske čase. Nekoliko drugačna je bila takrat sv. maša, bolj priprosta, a vsi sedanji glavni deli so bili že pri takratni sv. maši, ko so se vsi udeležili daritvenega obeda — sv. obhajila.

Koliko svetih mučencev, škofov in pobožnih duhovnikov je že tekom teh dolgih stoletij molilo iste častitljive molitve, ki so zbrane v misalu. In dandanes! Nad 300.000 katoliških duhovnikov pristopa vsak dan k oltarjem in vsi molijo iz istega skupnega najpopolnejšega molitvenika — misala. In vedno več in več vernikov se pridružuje svojim duhovnikom in molijo z njimi v duhu združeni iste mašne molitve v svojem domačem jeziku.

2. Najgloblji molitvenik. Molitvenik mora biti knjiga, ki jo vedno zopet z veseljem v roke vzamemo. Imeti mora trajno vrednost. Molitvenik ne sme biti kakor časopis, ki ga enkrat preberemo, potem pa izgubi za nas vsako zanimivost. Molitve-

nika bi ne smeli nikdar popolnoma izčrpati, tako globok bi moral biti.

A taki res tehtni in globoki molitveniki so redki. Eden pa je, ki ga noben človek ne bo mogel do vseh globin doumeti, in to je misal. Saj je sv. Cerkev, kakor lepo pravi Koledar, v stoletjih zbrala v te molitve najlepše božje besede do nas in vse najkrasnejše in najgloblje, kar zmore naš pogovor z Bogom.

Najmanj štiri petine misala je povzela sv. Cerkev iz sv. pisma, tega pisma vsemo-gočnega Boga do človeštva. Bog sam je pisatelj sv. pisma navdihnil in pri delu vodil, da so zapisali to, kar je hotel Bog po njih povedati človeštvu. V misalu so zbrani v berilih in evangelijih vsi najvažnejši odlomki iz Stare in zlasti iz Nove zaveze. Poleg teh poučnih delov, ki vsebujejo najglobljo življenjsko modrost, imamo v misalu še svete pesmi, ki izražajo primerna čuvstva veselja, žalosti, spokornosti i. dr. Tudi te svete pesmi pri vstopu, med berili, pri darovanju in obhajilu so vzete iz sv. pisma in sicer večinoma iz psalmov. — Končno imamo še pri vsaki sveti maši tudi tri spremenljive molitve: glavno prošnjo, prošnjo nad darovi in prošnjo po obhajilu, ki jih je sicer sestavila sv. Cerkev sama, enako kakor tudi večino stalnih mašnih molitev, a tudi iz teh diha duh božji, saj vodi Cerkev božjo: Sveti Duh.

3. Najprimernejši molitvenik. Kdaj se na najboljši način udeležimo sv. daritve? Ako se v molitvah pridružimo mašniku, da molimo v iste skupne namene, obujamo ista primerna čuvstva ter bogatimo svojo dušo z istimi globokimi mislimi, ki jih nudi ta dan sv. Cerkev v berilih. Kako pa to dosežemo? Ako imamo v rokah isto mašno knjigo, kakor mašnik.

Tudi s cerkvenim letom hoče dober kristjan živeti v najožjem stiku. Ni mu vseeno, kakšen čas ali kakšen praznik obhaja sveta Cerkev, marveč se hoče tudi čimbolj poglobiti v razumevanje posameznih dob in dni cerkvenega leta. Zopet pa to ni mogoče brez misala. Kajti v mašne molitve je zbrala sv. Cerkev vedno najprimernejše nauke, dnevu najbolj odgovarjajoča čuvstva in najbolj potrebne prošnje. Z eno besedo: primernejšega molitvenika za udeležbo pri najsvetejši daritvi in za življenje s Cerkvijo ni kakor misal, katerega prvi del »Svete maše« je letos izšel. A. K.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

Dragi Marijini otroci!

Vsak mesec bomo letos poskušali po-
hiteti k Mariji. Storili bomo to ob vodstvu
tiste naše matere, ki ji pravimo sv. kato-
liška Cerkev.

Ta naša dobra mati in voditeljica v
zveličanje je obsejala vse leto z najlepšimi
spomini na našo nebeško Mater. Ob teh
spomilih se bomo ustavljali mesec za me-
secem in ob teh spomilih se bomo navdu-
ševali za svojo največjo srečo. To bomo
dosegli takrat, ko bo naša dobra Mati
tam ob svojem Sinu zaklicala: »Zadostil
Pridi, moj sin, pridi moja hči! Končani so
dnevi tvojege hrepenenja.«

Pa začnimo!

1. Januar.

Precej prvi dan v letu nas povede
sv. Cerkev k Mariji. Z mislijo na Marijo
vstopimo tudi mi v dneve novega leta. Naj
bi se zgodilo, kakor sv. Cerkev ta dan tako
goreče prosi: da bi čutili, kako
prosi za nas ona, po kateri smo pre-
jeli začetnika življenja, našega Gospoda
Jezusa Kristusa!

Na praznik Razglašenja Gospodovega
se spet srečamo z Marijo. Sv. evangelij
nam pove, da so Modri našli Dete in Ma-
rijo, njegovo mater. Bog je hotel, da je
bila pri vseh večjih delih božjega usmiljenja
tudi Marija zraven. Nekaj velikega se je
zgodilo tisti dan, ko je zvezda Modre pri-
peljala k jaselcam, takrat so se odprla
vrata v misijonsko kraljestvo
Kristusovo. To delo je še vedno jasen dokaz
ves svet obsegajočega božjega usmiljenja.
Vedno je imela pri tem delu zraven tudi
Marija svojo mogočno in dobrohotno be-
sedo. Naj bi šli za njo in naj bi jo čimdalje-
bolj razumevali tudi mi, njeni otroci!

Prav posebno pomenljiva pa se mi
zdita ta mesec dan sv. Družine, ki ga ob-
hajamo v osmini Gospodovega Razglaše-
nja, in pa spominski dan Marijine zaroke
s sv. Jožefom (23. jan.).

Oba ta dneva nas opozarjata na va-
žnost in svetost družinskega
življenja na zemlji. Tudi Marija je ži-
vela v družini. Kot pridna hčerka Joahima

in Ane je preživela prva svoja leta pri svo-
jih starših; pozneje pa jo vidimo kot čla-
nico najsvetejše družine na zemlji: ob stra-
ni Jezusa Kristusa in svojega zaročenca,
sv. Jožefa.

Družinsko življenje je za ves svet ne-
precenljive važnosti. Kakršne bodo dru-
žine, tak bo ves svet. Iz družin obstajajo
vasi, župnije, občine, pokrajine, države, ves
svet. Kakršno bo življenje v družinah,
tako bo v vaseh, v župnijah, povsod. Ver-
ne družine, verno ljudstvo; mlačne druž-
ine, mlačno ljudstvo; družine brez Boža —
svet brez Boža.

Žal, da se svet važnosti družinskega
življenja vse premalo zaveda; zato pa se
tudi na to življenje vse preslabo priprav-
lja. Nekateri družbeni voditelj toži, da se
člani pri družbi sicer dobro drže; ko pa
pride čas možitve, takrat pa kar naenkrat
družbo opuste, se ji odtegujejo in mesto
da bi se z voditeljevo pomočjo na ta važni
korak v življenju skrbno pripravljali, mu
popolnoma odrečejo svoje zaupanje. Ka-
kor bi bila poštena pot v pošten zakon
smrtni greh!

Vse premalo se zavedamo, da je dru-
žina božja ustanova in da Jezus
Kristus ni posvetil družinskega življenja
samo s tem, da je hotel v družini živeti,
ampak da je zakon dvignil do časti svetega
zakramenta. Dostojanstvo in čast neoma-
deževane zakonske zveze, tako piše se-
danji sv. oče, se more najbolj spoznati iz
tega, da Kristus Gospod, Sin večnega Oče-
ta, ko je sprejel človeško naravo padlega
človeka, ni le hotel tudi rodbinske zveze,
ki je početek in temelj človeške družbe,
na poseben način zajeti v svoj ljubezni-
polni načrt, po katerem je izvršil vesoljno
odrešenje, temveč jo je, obnovljeno v pr-
votni čistosti božje ustanove, celo povišal
v pravi in veliki zakrament nove zaveze.

Silno potrebno je, da se v vzvišene
dolžnosti družinskega življenja živimo in
jih poznamo dosti prej, preden pred
poročnim oltarjem izrečemo svoj: »Ho-
čem«. Ne moremo več tožiti, da nam za to
potrebnih knjig manjka. Gospodinjskih
knjig imamo že nekaj na razpolago. Pred-

V plenice ga je povila...

Maria Laach

Langus-Jebačín

Jaselce

vsem bi pa vsakomur, kdor hoče stopiti v svetišče družinskega življenja, priporočali knjigo o vzgoji, z naslovom »Otrok«. To izvrstno, v krasnem jeziku sestavljeno knjigo v dveh delih bi morala imeti vsaka hiša. Tudi v knjigi »Iz duhovnega življenja družine« je skritih mnogo dragocenih migljajev za nas vse.

Poslušajte, kako sv. oče poudarja važno dolžnost družinskega življenja. »Krščanski starši naj pomislijo, da njih naloga ni le skrbeti za razširjanje in ohranjanje človeškega rodu na zemlji, da celo ne samo za vzgojitev kakršnikoli častilcev pravega Boga, ampak da rode Kristusovi Cerkvi potomstvo, da ustvarjajo sodržavljane svetih in domačine božje, da se ljudstvo, posvečeno češčenju Boga in našega Zveličarja, množi od dne do dne... Oba zakonska bosta v teh otrocih, ki sta jih sprejela z radovoljnim in hvaležnim srcem od Boga, videla od Boga jima zaupani talent, ki ga naj ne uporabljata le v svojo lastno korist, tudi ne le za korist zemeljske domovine, ampak da ga ob sodbi s prirastkom vrmeta Gospodu.«

Pravite, da bi radi poznali kako tako družino, ki je znala za Boga vzgajati. Dobro! Povem vam jo, vsaj eno. To je bila družina, iz katere je izšla svetovno znana svetnica, mala Terezija, Deteta Jezusa.

Ali se še spominjate, da sta njen oče in mati želela darovati vse svoje otroke Bogu? In to bi morala biti želja vseh ver-

nih roditeljev. Božji otroci bodo tudi vaši otroci, kras in ponos domače hiše; otroci brez Boga bodo vaša vedna bridkost in žalost.

Starši in otroci omenjene družine so živeli iz vere. V tej hiši so vsak dan brali sv. pismo in knjigo o cerkvenem letu. Silno ljuba je bila vsej družini knjiga o življenju svetnikov.

Češčenje Matere božje je bilo v tej hiši nekaj čisto domačega. Ljubeča mati Cecilija je vsakega otroka že ob rojstvu posvetila Mariji, nebeški Materi. In to posvečenje ni bilo samo nekaj površnega, nekaj zunanjega, nekaj kar naredimo v hipni navdušenosti, potem pa spet pozabimo.

Kjer je doma ljubezen do Marije, tam tudi ljubezen do Jezusa ne more ostati prikrita. Ljubezen do Jezusa se pa meri po spoštovanju, ki ga imamo do njega v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Kjer ga ljudje komaj enkrat na leto prejmejo v obhajilu, kjer ne čutijo potrebe, da bi ga vsaj včasih obiskali v cerkvi, tam o ljubezni do Jezusa nikar veliko ne govorimo. O očetu male sv. Terezije pa bremo, da je pogostoma s svojo družino prejemal sv. obhajilo. Nikdar ni šel mimo cerkve, da ne bi obiskal ali vsaj spoštljivo ne pozdravil Jezusa v presv. Zakramentu. Vsakega duhovnika je iz ljubezni do evharističnega Jezusa z vsem spoštovanjem pozdravil.

Z glavo zmajujete. Da je preveč, pravite. Da vam je nemogoče tako ravnati, se pritožujete. Verjemite mi; če bi se po naših hišah vsaj polovico, da četrtno in petino toliko naredilo, kakor se je delalo v tej družini, pa bi bilo še tudi nekaj. Vsaj vsako nedeljo naj bi prebrali sv. evangelij dotične nedelje, vsaj po enkrat na mesec naj bi vsi člani pristopali k Gospodovi mizi, vsaj včasih naj bi starši govorili svojim otrokom o dobrem, usmiljenem, ljubeznim polnem Bogu.

Za Boga ne bomo nikoli preveč storili. Zato se v ljubezni do Boga nikar ne utrudimo. V naše hiše več Boga, več božjega. In vsaka Marijina družba naj po svoje pripomore, da ne bo ostalo samo pri želji in pri besedi... Janez Langerholz.

Vsem, ki bodo kakorkoli pokazali naklonjenost »Bogoljubu«: ali z razširjanjem, priporočanjem, pospeševanjem in opozarjanjem nanj — naj ljubi Bog stotero poplača!

Tem in tudi vsem naročnikom, ki naš list radi čitajo — vesele božične dneve in zdravo novo leto v sreči in blagoslovu božjem!

Uredništvo.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta.

Nemški epical Franc Weiser, poslovenil J. Jagodic.

Za uvod.

Bolj ko kdaj se bije danes boj za mladino. Čigava bo? Ali bo njen gospod malik, minljivi bog materije in uživanja, ali vsevečni Bog, izvor ljubezni, resnice in pravice?

Komur je Bog cilj in zmisel življenja, bo Boga iskal in ga tudi našel. In kdor ga bo našel, ga bo v polni lepoti pokazal tudi drugim — na samem sebi. Rešil bo svojo in še katerega dušo. Tako mu bo življenje vredno življenja.

Če je rekel veliki apostol Korinčanom, da so pismo Kristusovo (2 Kor 3, 3), jim je hotel povedati, naj bodo nosilci in znanilci Kristusovi, bolj ko listi katerekoli knjige. Prav zato je tudi razumljivo, zakaj Kristus v vsem svojem življenju ni zapisal črke. Ker je pač pisal v duše in jih oblikoval za novo življenje po evangeliju.

Casi so taki, da zgled lepega mladega življenja pretrese še tako v materijo zakopano dušo. Danes bolj, ko kdaj prej. Zato je prav, da imamo pred seboj tudi mi zglede življenja, ki naj nas pretresejo in prerode. Naj bo tako tudi tu! Videli bomo zgled otroka, kako zraste zdrav iz zdrave celice človeške družbe, iz dobre krščanske družine; zgled mladca, ki se upira in bori, a polaga svojo uporno borbo na božjo dlan; zgled smelega mornarja, ki zna varno voziti tudi med skalinami in čermi; zgled junaka, ki se nikogar ne boji, razen Boga; zgled moža, ki dozori v jasen cilj, a umrje kakor zrno, da zaživi v novo življenje drugih.

S planin poje pesem te zgodbe. Zdrava je, vesela je, fantovska. Zgodba kakor pravljica, ki ji je moči dvigniti v duši pesem gora. Naj bi jo dvignila v nas vseh! Da bi bili mi vsi, kakor orli med sinjinami blizu Boga...

Prevajalec.

I.

Malce vznemirjen sem bil že od jutra. To tudi ni nič čuda za 16. september, ko se vendar naslednji dan prične šola. Kupil sem si bil modrega zavojnega papirja, da bi si vse šolske knjige lepo čedno zabil. To sem moral že zaradi očeta, ki to vedno pogleda. Križ je,

da s človekom, ki je v 6. razredu in ima 16 let, ravnajo kakor z otrokom.

Z zavojem papirja v roki sem leno stopal po Schottenringu navzdol in zavil nato v Wallgasse. Pred našo hišo sem se ustavil in se ozrl naokoli. Preko bližnje vojašnice se je smejalo jasno poletno nebo v notranjost ulic; prav tako onkraj »Trga svobode«. Zares bedasto vreme! Zadnjih štirinajst dni je deževalo, da je bilo kar grdo. Zdaj pa, ko se pričanja šola, se ti nebo pne modro in jasno preko Dunaja, in se ti solnce škodoželjno smeje doli na gimnazije in realke in obrtne šole, ki bomo v njih jutri zopet sedeli za knjigami! —

Nejevoljen sem šel v hišo. Na stopnicah mi je prišel nasproti Oton, moj brat. Mali dečko je kar žarel razburjenja: »Alo, Mirko, Tirolci so tu!« Zgrabil me je za roko: »Ti, stric je tak kakor Andrej Hofer. In ta glas — kakor medved! Vedno pravi: »Menda jaaa!« Kakor bi z zobmi orehe trl je trinajstletni navihaneč spačil svoj obraz in se trudil, da bi posnel nizki bas. Potem se je glasno zasmel, se ozrl naokoli in dejal skrivnostno: »Poslali so me po pivo. Boš videl, da bo stric sam cel vrč izpil!« — In je izginil kakor strela po stopnicah navzdol.

»In Hinko —?« sem zaklical za njim.

»Je tudi tu.«

»Tepec!« sem si mislil. »Seveda je tu. Toda kakšen je, to bi rad vedel.« — Sredi stopnic sem obstal in se zazrl navzgor. Tu gori v našem stanovanju je sedaj stric, — prav za prav le daljni očetov bratranec, — stric iz Stubajške doline, s svojim sinom Hinkotom. Ta je bil zame glavni! 16 let star ko jaz, naj bi stanoval z menoj v isti sobi, hodil z menoj v šolo v isti razred! Zato je razumljivo, da sem bil strašno radoveden, kakšen je. — Nikdar se še nisva videla. Njegov oče je pisal pred nekaj tedni mojemu očetu, če bi mogel vzeti Hinkota na Dunaju pod streho. Fant je študiral v Inomostu, — pet razredov gimnazije. Sedaj ga hoče dati na Dunaj, da pride malo ven iz gora v prostrano življenje ter spozna tudi druge kraje in ljudi. Oče pravi, da je zdrav in še dosti priden...

Moj oče je takoj pritrdil. Hinko naj bi stanoval z nama fantoma v isti sobi. Mene — ob sebi umevno — niso vprašali, če mi je to prav. Ko sem se hotel upirati, je začel oče rentaćiti. Zato sem utihnil in požrl svojo nevoljo. Zakaj sem moral prav jaz imeti takega neumnega Tirolca pri sebi v sobi! In ga seveda vlačiti tudi po Dunaju, tega bratranca z dežele! Da naj me vsi sošolci zasmehujejo! —

Vendar se je nevolja polagoma poglobila in radovedno pričakovanje je naraščalo. Priden da je Hinko, tako je pisal njegov oče! Seveda, to sem rad verjel. — Tu naj življenje temeljito spozna, če ni čisto preneumen! Moji sošolci so znali zato sijajno poskrbeti. Jaz bi kajpada

sobo in šla naprej. Sledil sem ji. — Tu je stal Hinko ob svoji postelji. Umil se je bil. Zapanjal si je rokave.

Molče sem ga motril. Hlastno je tipal moj pogled po prvem vtisu: trenutek najvišje napetosti. — Nato sem olajšan zadihal. Hvala Bogu, to ni noben neumen, okoren kmečki fant! — Stala sva si v polni svetlobi nasproti. Bil je popolnoma moje velikosti, gibčen in vitek. Obleka po mestno, skoro elegantna. In kako dobro mu je pristojala!

Bil sem zmeden. Podal sem mu roko in se mu hotel predstaviti: Mirko Eger; — pa sem besedi pravočasno pogoltnil. Tedaj me je on prehitel: »Servus, Mirko!« — Kako krasne

Fra Angelico

London. Nat. Galerie

Darovali so mu zlata, kadila in mire ...

tudi sodeloval, — previdno seveda, — in bi celo tudi malo zaviral, — ker sem njegov sorodnik, in človek nikoli ne ve...! Toda imenitno bi le bilo takega neizkušnega dečka polagoma in korakoma vpeljati v velikomestno življenje...

Ta Hinko je bil torej sedaj tu! — Hipoma me je iztrgalo iz mojega razmišljanja, skočil sem po ostalih stopnicah navzgor in stopil v naše stanovanje. V predsobi sta visela dva klobuka iz sive klobučevine in dva težka plašča iz hrapatega sukna. Od znotraj pa je zadonel v pogovoru glas mojih staršev in globok bas. — Za trenutek sem prisluhnil, — tedaj je stopila moja mati iz sobe. Ko me je zagledala, je vrata na široko odprla in me potisnila noter. Za mizo je sedel stric in kadil. Oblečen je bil v sivo lovsko obleko. Močna črna brada je delala krasen okvir ostro začrtanemu obrazu. — Vstal je, da bi me pozdravil. Dobrovoljno se smehljajoč mi je podal roko in dejal počasi, z globokim glasom: »Bog daj, Mirko! Saj boš tako dober, da se boš zavzel za našega Hinkota!«

Da, kje je vendar slednjič ta Hinko? — Ozrl sem se. Mati mi je namignila v fantovsko

oči imajo ti planinci! Rjavo se lesketajoč so me zrli njegovi iskreni pogledi. Od mrzle vode so mu žarela lica, lasje so mu viseli, še mokri in nepočesani na čelo. Smehljajoč se jih je pogladil nazaj. Kakor dih svežega gorskega zraka me je prevzelo in mi pihnilo zadnji ostanek jeze in nevolje iz duše. »Servus, Hinko!« sem odgovoril in mu prisrčno stisnil roko. Prijateljca bi si mogla postati, to sem čutil.

In če bi se dal voditi, bi utegnilo biti imenitno, to šolsko leto! Samo pust ne bi smel biti. Pa saj tak ni videti! Zato sem se veselil, da bom njegov učitelj v vseh lahkomišelnostih, ki so na gimnaziji tajno in bujno cvetele. — Toda morda tega niti več ne potrebuje. Njegov oče je sicer pisal: »Zdrav je in še dosti priden...« Seveda! Saj sem tudi jaz »še dosti priden!« Kaj pa starši vedo! — —

To noč je ostal stric Henrik pri nas. Sedel je z očetom in materjo v »lepi« sobi. Mi fantje naj bi šli pa spat. Ne, to nas še dolgo ni mikalo! Jaz sem ves gorel za tem, da bi svojega bratranca bližje spoznal. V fantovski sobi sem stal pri mizi in skrbno zavijal svoje knjige v modri papir. Hinko je praznil svoj kovčeg.

Oton je stal poleg in gledal. Obleko sta polagala na posteljo in jo potem ravnala v omaro. Pristna tirolska obleka je bila vmes: irhaste hlače, že stare in ogoljene, svetle dokolenke in rdečerjav jopič. Zamišljeno, skoro resno je opazoval Hinko te kose obleke. »Tako hodim vedno na gore,« je rekel. »Tam je šlo že večkrat na življenje in smrt.«

na skalnatem zobu. Za njim daljni, belo zasneženi gorski grebeni, spodaj okrog valovito megleno morje, — in nad vsem tem le še prazno, brezmejno nebo. Človek bi zakričal od groze, saj bi mogel omahnuti, — samo malo...! Toda smejoč se, je stal Hinko tam zgoraj!

Na drugi sliki je visel, držeč se za skalovje, ob neki steni. Vsak prst napet na živ-

Franciabigio

Sv. Družina

Florence, Gall. Uffizi

Neverno sem ga pogledal: »Menda ne bo tako hudol!« — Priznati moram, da nisem imel takrat še nikakega pojma o gorah.

Hinko se je molče sklonil v kovčeg, vzela iz njega knjigo in mi podala dve sliki, ki sta bili med listi. »Poglej!« je dejal preprosto. — Bili sta fotografiji.

Ali sem gledal! Obsla sta me kar mrz in groza: Stal je v svoji tirolski obleki visoko

ljenje in smrt, oči srepro navzgor obrnjene. Globoko pod njim, strašno globoko, zija prepad. V njem je nekaj belega, kakor kača zvitega, kakor ris krede na temni tabli. Gotovo hudournik! Iz ozadja se plazijo sivi kosmi oblakov kakor prihuljeni tigri... Tako ga je posnel neki tujec na enem najtežjih mest, ne da bi bil slutil. — Grozno! Kar nehote me je streslo.

»Živio!« je zakričal Oton. Nenadoma je vneto listal po knjigi, ki jo je Hinko pustil brez brige ležati. Slike so bile v njej in različni zapiski.

»Daj sem!« — Hinko, ki je nekoliko zar-del, mu je hotel knjigo brž vzeti. Toda Oton se je branil in ga prosil z vabečimi očmi: »Tu notri so pa zabavne reči! Kaj je to, Hinko?« —

»Moja spominska knjiga o gorskih turah! Kadar spremljam turiste na gore, mi zapišejo vanjo kaj za spomin!«

»Tega si prav za prav ta doktor Maier ni sam izmislil. Pozneje sem bral ta rek v knjigi na Kammerspitzu, tam ga je nekdo drugače za-pisal.«

Brali smo dalje, list za listom. — »Živio! zopet nekaj veselega!« je zaklical Oton.

Od suhega sadja le šunka me mika,
od stročja še najbolj mesena klobasa,
od špic pa najlepša — povem vam brez špasa —
vseh naših vršacov le špica je Špika.

Pfeilepitz, 23. avgusta.
Janez Lachner, vojaški kuhar.

Počivajo . . .

»Pogledal bom. Ali smem pogledati?« je prosil Oton.

Hinko se je vdal. Listali smo po knjigi in brali različne izreke in verze. Povečini je bila prilepljena poleg tudi slika. Krasni planinski prizori. Oton je čital verze, resne hitro in po tihem, vesele počasi in na glas:

Bodi zahvaljen, o Stvarnik sveta!
Če ne za drugo, že radi tegà,
da svojo modrost tako si proslavil,
ko góre takó si visoko postavil,
da v nje ne zaide noben potepin,
ki polne so ceste jih naših dolin.

Alpeiner Ferner, 13. julija.
Dr. Jožef Maier.

Moj brat se je zvičal od smeha. »Potepin« mu je ugajal nad vse. Tudi Hinko se je smejal:

Naslednji reki so bili povečini resni in do-stojni. Za Otona ni bilo nič več smešnega.

Slednjič je prišel zadnji list. Oton ga je hotel obrniti. Pa mu je Hinko zadržal roko: »Nič ni več!« je rekel.

»Zakaj ne? — Daj, prosim!« je prosjačil Oton. »Je kaj zabavnega?« Toda Hinko mu je knjigo izvil.

»Kaj je, Hinko?« je vprašal Oton zopet z veliko radovednostjo.

»E kaj, stih, ki sem ga zapisal, ko sem bil sam na neki gori!«

»Ti sam? O, to je imenitno, to moram brati! Daj sem, — če ne ti bom enkrat knjigo ukradel!«

»Ne!« je ostro rekel Hinko, položil knjigo v kovčeg in ga zaklenil. »Te ga ne boš nikdar bral!« — Ključ je potisnil v hlačni žep. —

Potem smo šli spat.

Meni ni dalo miru. To, kar je Hinko tako sam na samotni gori napisal v svojo knjigo, to moram brati. Dvignil sem se v postelji in sedeč prisluhnil... Pravilno in mirno sta dihala oba. —

Sedaj! — Okleval sem. Bilo je vseeno podlo, to sem čutil predobro. Toda tam je ležal Hinko, tako trdno in mirno speč. Pogled nanj me je dražil. Moram mu ugrabiti njegovo skrivnost! — Tako sem ležal, sam s seboj se boreč, gotovo cele pol ure. Potem se je zgodilo!

Z žepno svetiljko v roki sem se splazil k bratrančevi postelji. Nemirno so mi trepetali prsti, ko sem potegnil ključ iz obleke in varno odprl kovčeg. Prva podla tatvina v mojem življenju! Toda na to nisem več mislil. Z burno bijočim srcem sem segel po knjigi. Zadnji list! —

Na listu je bila prilepljena slika: Gora čudovite krasote, — skalnat trikotnik, kipeč v čudoviti somernosti proti nebesom. V ospredju planinski travnik, ves posejan s tisoči belih cvetic. In nič drugega ko travnik in zadaj prekrasna gora! Pod sliko je bilo s svinčnikom zapisano s krepko in jasno deško pisavo:

Danes, 20. aprila, na moj 16. rojstni dan, sem sam tu gori na Serles. Zjutraj sem bil v Waldrastu pri sv. obhajilu,

Daj, da v srcu mojem,
pa naj jokam ali pojem,
čistosti žar plameni!
In da vedno mi v očeh
lep ko čisti gorski sneg
radosti odsev žari!

Kako sem knjigo položil nazaj, — kako sem prišel zopet v posteljo, ne vem. Samo eno čutim še danes: Pekoči sram, ki mi je palil srce.

Naslednje jutro, prvo v novem šolskem letu, sem šel s Hinkotom po stari in znani cesti na gimnazijo. Svetlo solnce je počivalo na strehah in plalo v zlatih valih skozi tisoč razpok v globino cest. — Zame pa je bilo ta dan poletje pri kraju. Naj mi pozneje prinese šolsko leto še toliko spremembe in napetih dogodiljajev, prvi dan sem občutil le izgubo prostosti in čutil nevoljo in gnus.

Hinkotova navzočnost ni vplivala prav nič blažilno. Brez vsake slutnje je stopal ob moji strani. Jaz pa sem moral misliti na si-

Feldmann

Šla sta v Jeruzalem in ga iskala ...

noči! — Na zunaj sem se zdel drzen in brez zadrege kakor vedno. Pa če sem si v srcu še tolikokrat zatrjeval: sošolec je kakor vsi drugi! — ni pomagalo nič. Razkrita skrivnost tuje duše je ležala na meni. Sinoči sem v globokem sramu nad svojo podlostjo zakopal glavo v mehke blazine in si nisem upal več pogledati svojega bratranca. Bilo mi je, kakor da obkroža njegovo čelo poseben blešč, ki mi slepi oči, — Danes nisem čutil več kaj posebno veliko sramu in kesa. Mučil me je le srd. Precej zjutraj je postavil Hinko predse na mizo sliko, ki mi je gnala rdečico v lica: goro, ki je na njej zapisal svojo pesem! Ni slutil, da budi meni slika pekoč očitek. — Sedaj koraka ob moji strani tako sveže in neprisiljeno po cestah velemesta, kakor da je doma. In v srcu nosi luč, pred katero se moram klanjati. — Čutil sem se kratkomalo premaganelega, neusmiljenega poraženega. Ali zares nimam ničesar, v čemer bi tega Tirolca nadkriljeval?

S togotno silo sta rastle v moji duši trma in kljubovalnost. — Strpi se! je vpil glas v me-

Beuronska umetnost

Sv. Janez Evangelist

ni: V gorah je lahko igrati pobožnega in čistega. A bodi le kratek čas v našem mestu! Potem utegneš zapisati drugačno pesem v svoj album ...!

»Ti,« sem rekel nenadoma z lahnim posmeškom na ustnicah, »kaj predstavlja slika na tvoji mizi?«

»Slika?« je vprašal Hinko raztreseno.

»No, tista trikotna gora! Zakaj si jo postavil na mizo?«

Nekaj ga je v mojem glasu osupnilo. Za trenutek se je nezaupno ozrl vame. Tudi moj pogled mu ni bil prav všeč, — preveč tajne vednosti je bilo v njem. Toda, odkod naj bi kaj slutil! — Slednjič se je prostodušno zasmel, rekoč: »A, tako, Serles! To je umet-

niška razglednica dr. Defnerja. — Veš, to je znamenita gora pri Inomostu! Cesto sem bil gori.«

»Je ta Serles kaj tako posebnega?« sem vprašal dalje. In zopet je bil lokav posmeh v mojih besedah.

Toda to pot ni opazil Hinko ničesar. Popisoval je z navdušenjem, kako pogosto in od katerih strani se je na goro povzpel. Pri tem je igral v njegovih očeh zopet žareče rjavi, iskri sij kakor včeraj pri prvem pozdravu. Skoro je pozabil, da sva daleč od njegovih krasnih gora stopala po sivih cestah vele mesta. O svojem doživetju na šestnajsti rojstni dan ni rekel seveda nobene besede. Meni pa je postajalo z vsakim korakom bolj jasno, zakaj je Hinko svojo pesem ravno tam gori zapisal. V teh gorah mora biti posebna moč, ki o njej mi meščani nimamo nikakega pojma, luč, ki iz lesketajočih se snežišč svéti v ljudi, ki se iz nižin vsakdanjosti dvigajo v čarobno naročje planinskega sveta ...

To luč je hotel Hinko čuvati, to sem vedel. — Toda kaj se briga vihar velikomestnega življenja, kaj milijon gorečih krvavo rdečih bakelj, podnetenih v svetel plamen, za ta beli zašli plamenček z gorskih višin! Že sem ga s tesnobo v srcu videl, kako ugaša v Hinkotovi roki, — samo še zadnji utrip ...

Zavila sva okrog oglea.

»Gimnazijal!« sem rekel suhoparno in pokazal na mračno stavbo v nasproti ležeči ulični vrsti. Zavita v sivobelo nošo, kakor Rimljan v svojo togo, je stala stavba tuje in slovesno med stanovanjskimi hišami. Pri pogledu na to kosarno s strašno dolgočasnimi vrstami oken in z izpranim napisom »Zvezna gimnazija« mi je vstala iz vseh udov lahna groza, dušeča me v grlu. — Tudi Hinko je opazoval poslopje z ne posebno veselim licem.

»No, torej! Pa zopet začnimo!« je rekel naposled in porinil svojo aktovko s krepkim sunkom pod pazduho. Potem sva prekorčila cesto in šla molče po glavnih stopnicah navzgor novemu šolskemu letu in njega usodam nasproti.

† **Marko Kostanjevec.** Posmrtnice pišejo velikim možem, ki so imeli važna mesta v človeški družbi. Pokojni Marko ni bil velik in odličen po službi (bil je služitelj pri bivšem dež. odboru, nazadnje pa honorarni nastavnik pri banovini), pa je bil velik pred Bogom, zato zasluži, da se ga kot kongreganista spomnimo tudi v »Bogoljubu«.

Ni še dolgo tega, ko je raznašal za »Kartitas« listke, ki nanje deli Vincencijeva družba podporo pomoči potrebnim. Kar naenkrat pa je

zazvonil v stolnici mrtvaški zvon in naznanjal, da Markota ni več med živimi. Sel je po plačilo k Bogu. Teško mu je bilo zapustiti družinico, a volja božja mu je bila sveta.

Kaj pa je bilo na njem, da smo ga vsi vzljubili? Pokojni je bil krščanski z n a č a j, da malo takih. Trden, neomajen v zvestobi do Cerkve, poln spoštovanja do dušnih pastirjev, neustrašen v spoznavanju vere, dosleden v krščanskem mišljenju in življenju. Zajemal je vse te vrline v evharistično-marijanski misli. Vsak

dan je stregel pri zgodnjih mašah, in pristopil k mizi Gospodovi; kot vnet član kongregacije za može je vodil pevski odsek. Vincencijeva konferenca, prosvetno društvo, nočni častilci presv. R. Telesa so ga imeli v svoji sredi kot zvestega vztrajnega sotrudnika. Pri vsaki dobri akciji smo ga videli; povsod je bil z iskrenostjo in navdušenjem pri roki, kjer je šlo za

čast božjo in za dobro stvar. Od svojega pičlega prihodka je daroval, kolikor je mogel. Ko so zbirali za nove zvonove v stolnici, je odrinil najbrž vse, kar je imel. Ni bila neznatna vsota.

Res, malo takih mož v sedanji sebični in mlačni dobi. Naj mu ljubi Bog vse bogato poplačal!

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Odrešeniku sveta. Meseca oktobra so imeli v Rio de Janeiro v Braziliji celotedenski kongres v proslavo Kristusu Odrešeniku sveta. Navzočih je bilo 50 škofov in 800 duhovnikov in neštete množice vernikov iz Brazilije. Ob sklepu so blagoslovili na višini Corcovado nad mestom ogromen kip Odrešenika sveta. Ob tej priliki je imel kardinal Don Sebastiao Leme, ki je bil obenem papežev zastopnik pri slovesnosti, ognjevit govor. Rekel je med drugim: »Tu vlada Kristus, zato križa iz naše dežele ne bo nihče pregnal. Če bi kdo hotel v Braziliji vero zadušiti, bi se moral dvigniti v nebesne višave in poprej zvezde pogasiti... Kjer Kristus vlada, ne more priti do moči ne tiranstvo kake svetne vlade, ne tiranstvo kapitalizma...«

Ob vznožju velikanskega spomenika je kapela, kjer je bila 12. okt. slovesna sv. maša, pri kateri so bili navzoči zastopniki vseh oblastev in ogromna množica vernikov. Sveto obhajilo je prejelo ob tej priliki 20.000 Marijinih družbenikov in družbenic ter do 40.000 drugih oseb. 66 duhovnikov je bilo treba, da so mogli vsem podeliti angelski Kruh. — Zvečer je bila svečana razsvetljava. Marconi je prevzel to nalogo, da je iz postaje Coltano pri Pisi v Italiji s kratkimi valovi dosegel stik s svetlobno napeljavo pri kipu Kristusu na Corcovado, ki ga je razsvetljevalo 60 žarometov, dočim so v mestu poprej vse luči pogasili. Pogled je bil očarujoč.

Kardinalski zbor ima v tem času samo 55 članov; od teh je 29 inozemcev. Med kardinali je samo še Leon Skrbensky, ki ga je poklical že papež Leon XIII., v Rim; devet jih je imenoval Pij X., 14 Benedikt XV., 31 pa sedanji sveti oče Pij XI. — Nedavno je praznoval 86 letni kardinal Fr. Ehrle (Virtemberžan) 70 letnico, odkar pripada jezuitskemu redu. Je še vedno čvrst in delaven.

Novomašniki pri papežu. Na praznik Kristusa Kralja je prejelo veliko rimskih bogo-

slovcev, ki študirajo na ondotnih cerkvenih zavodih, sveto mašniško posvečenje. Tako n. pr. gojenci Pijevega ameriško-latinskega kolegija (26), gojenci »Germanika« in »Propagande«. Vsi ti novomašniki so se po starem običaju predstavili papežu, da so prosili svetega blagoslova. 30. listopada je sprejel sv. oče 13 novomašnikov iz »Družbe božje besede«. O vseh svetih pa so imeli dostop novoposvečenci iz Germanika (14), njih sorodstvo in spremstvo — do 90 oseb. Med temi je bil tudi Ljubljčan dr. Ign. Lenček. — Sv. oče je vse prisrčno pozdravil in jim podelil sveti blagoslov.

Veliki evharistični kongres. L. 1932 bo v irskem mestu Dublin-u od 22. do 26. junija mednarodni evharistični kongres, kar smo že sporočili. Omenjamo, da bo parobrodno društvo Severnonemški Lloyd v Bremenu, ki ima svojo podružnico v Zagrebu, Mihanovičeva ul. 6, imelo pripravljeno veliki parnik »Lützow«, na katerem bodo imeli katoliški duhovniki in verniki ne samo posebne popuste, marveč bodo uživali tudi v vserkem pogledu posebno pozornost. Na parniku, ki bo čakal v pristanišču, bodo mogli udeleženci tudi stanovati za časa kongresa. Cena na parniku bo približno 280 R. M.

Papež je jokal. Ko je sveti oče Pij XI. na praznik Kristusa Kralja na grobu apostola Petra opravil sv. daritev, se je nato še dalj časa zatopljen v molitev mudil na svetem prostoru. Po molitvi so opazili solze na njegovih licih. Brž se je raznesla med občinstvom vest, da je papež jokal. Ni čuda: Stiska med narodi narašča, preganjanje Cerkve na Španskem gre vrhovnemu krmarju ustanove Kristusove do srca. Molimo za sv. Cerkev in nje poglavarja.

Španski primas kardinal, Segura y Saenz, se je zaradi miru odpovedal in odstopil kot nadškof v Toledo. Sprejet je v kardinalski zbor v Rimu. Dolžnosti španskega metropolita je sveta stolica poverila kardinalu Vidalu, nadškofu v Tarragoni.

23 jezikov. V jezuitskem zavodu (Kurseong) blizu Kalkute, ki ima letos 102 oseb (gojenci in profesorji), je 23 narodnosti. Dne 21. novembra je podelil nadškof v Kalkuti 18 mladim jezuitom mašniško posvečenje. Med novomašniki so 4 Belgijci, 2 Francoza, 2 Italijana, 2 Američana, 2 Tamula, 1 Anglež, 1 Škot, 1 Angloidijec, 1 Munda, 1 Malajec, 1 Mongolec.

Božja sodba. V spominu je gotovo še čitateljem »Boğoljuba«, kako usodna nesreča je zadela številne izletnike parnika »St. Filibert«, ki se je v nedeljo, 14. junija t. l. potopil blizu francoskega mesta Nantes. Več sto oseb je utonilo. Katoliški list »La Croix« daje sedaj to-le pojasnilo:

Omenjeni dan je bila napovedana procesija sv. Reš. Telesa. Svobodomiselno časopisje je pozivalo starše, naj odtegnejo svoje otroke tej »klerikalni demonstraciji« (tako so označili brezbožneži procesijo z Najsvetejšim) na ta način, da se udeležijo z mladino izleta na morje in sicer na parniku »St. Filibert«, ki je bil v ta namen najet. Šestletna deklica se je branila, da bi šla na izlet; hotela je na vsak način k procesiji. Starši so se vdali — in bili tako rešeni.

Uradna preiskava je ugotovila, da so se našli na parniku praporčki z bogokletnimi napisi. Kakor se je izvedelo, je bilo vse pripravljeno za obhod na krovu ladje — za smešenje zakramentalne procesije. Pol ure poprej, preden se je procesija začela, se je parnik potopil...

700 letnico blažene smrti sv. Elizabete Turingijske so slavili in slave to leto po vsem katoliškem svetu, zlasti še v Nemčiji. Listi v slavnostnih izdajah opisujejo sveto življenje odlične kneginje, njene vrline, osobito pa njeno karitativno delo in ljubezen do bližnjega; obenem pa pozivajo vse, ki imajo in ki morejo, naj se v teh dneh stiske in pomanjkanja izkažejo kot junaški posnemalci velike svetnice sv. Elizabete.

V Berlinu se je spominke proslave v športni palači udeležilo 14.000 oseb. Slavnostni govor je imel ondodni katoliški škof. — V Ljubljani smo imeli svečano akademijo v unionski dvorani 22. nov. zvečer. Petje, prizori, predavanje s slikami — vse je bilo posvečeno turingijski vzornici dobrotelčnosti.

Zgodovinski dan. 17. novembra je opravil kardinal dr. Piffl sveto mašo na grobu p. Marka d'Aviano v kapucinski cerkvi na Dunaju. Ta dan so praznovali 300 letnico rojstva slavnostnega kapucinskega redovnika, benečanskega rojaka, ki je 12. septembra 1683 maševal na dunajskem Golovcu neposredno pred bitko s Turki, katere je vodil Kara Mustafa. Pri sveti

maši je stregel poljski kralj Jan Sobieski. Po svetem opravilu se je pater Marko s križem v roki na čelu hrabrih brambovcev vrgel proti sovražnim četam in pomagal priboriti zmagao.

»Dejanje sv. Kanizija« se imenuje ustanova, ki jo je osnoval na Dunaju Jožef Moser, ravnatelj meščan. šole. Nedavno je umrl. To dejanje ima 70.000 članov in podpira točasno 800 dijakov, ki se hočejo posvetiti duhovskemu stanu.

Žrtev tigra bi bil kmalu postal misijonar p. Krištof Brocks v Indiji. Te dni se je oglašil v Rimu in povedal, da je bil januarja 1930 napaden od tigra v neki indijski vasi. Sestradena zver se je bila lotila ubogega pogana. P. Krištof je hitel na pomoč, a zver se je vrgla z vso močjo nanj, pa ga je s kremplji vsega razmesarila. V strašni borbi z razljuteno zverino se je mogel ustavljati toliko časa, da je prihitel misijonski tovariš na pomoč in tigra ustrelil. P. Brocks se je odpejal pozneje na zdravljenje v Ameriko. Zdaj je toliko okreval, da se je podal zopet na prejšnjo misijonsko postajo v Indijo (škofija Dacca). A njegovo telo in zlasti obraz je neznansko razdrapan in razoran.

Ganljiv prizor. Ko je bil vstoličen novi praški nadškof dr. Karel Kašpar, ga je spremila v stolnico ogromna množica, med njimi katoliške organizacije, veliko zastopstvo češkoslovaškega Orla, pa tudi odposlanci oblastev. Vse navzoče je silno ganil prizor, ko je pred oltarjem nadškof pokleknil pred svojo 84 letno mamico ter jo prosil blagoslova. Zjokala se je dobra gospa, poljubila sina-nadškofa in mu dala materinski blagoslov s tem, da ga je prekrizala. O priliki vstoličenja je nadškof dr. Kašpar daroval za reveže in brezposelne 100.000 Kč.

Ples brezbožnikov so bili priredili svobodomiselnici v Barceloni na Španskem kot praznik veselja, da so izgnani jezuiti in da je izdana prepoved poučevanja drugim redovom. Mnogo udeležencev je bilo maskiranih; nastopili so kot redovniki in redovnice in se prav neokusno obnašali. Posebno neka ženska oseba. Toda to je bil njen zadnji nastop, kajti hipno se je zgrudila na tla zadeta od srčne kapi. Naenkrat je bil ves šum pri kraju, saj so slutili, da je božja roka posegla vmes.

Vrnil se je — v naročje katoliške Cerkve. Znani mehikanski Neron — Kaleš, ki je kot mehiški predsednik hotel zadati sveti katoliški Cerkvi velik udarec tudi s tem, da je nameraval ustanoviti »narodno cerkev«, je bil za to nesrečno misel pridobil nekega 70 letnega duhovnika Joahima Perez, bolnega moža, ki je bil že dvakrat v norišnici. Kaleš ga je povzdignil za patriarha nove cerkve ter mu je tudi odkazal v glavnem mestu neko dotlej

katoliško svetišče — za cerkvene obrede. Manjkalo je samo vernikov, ki jih vkljub vabilu ni bilo dobiti. — Te dni je pa Perez umrl. Pred smrtjo je poklical katoliškega duhovnika, se spravil z Bogom in prejel sv. popotnico.

Petletnica smrti. 23. nov. je minilo pet let, odkar je blaženo umrl dunajski apostol mož: p. Abel. Njegove zadnje besede so bile: »Zdaj moram še malo moliti, potem bom malo zaspal, potem se bom pa zbudil v večnosti.« — Geslo tega odličnega jezuita je bilo: »Nazaj k praktičnemu krščanstvu! Pozneje pa: »Vun s praktičnim (dejavnim) krščanstvom!«

Zastonj se trudijo zidarji — ako Gospod ne zida hiše.« Ta rečenica ima popolno veljavo tudi za vse, ki se prizadevajo, da bi rešili svetovno krizo brez Boga. Sveti oče Pij XI. sam je nedavno pri nekem nagovoru z obžalovanjem ugotovil, da se pri posvetovanjih, kako rešiti svetovno krizo, Bog, ki je gospodar nebes in zemlje, še z besedico ni omenjal. Lahko se zgodi, da bo Bog prepustil človeštvo bridki usodi, ako se bodo reševalci težkega položaja zanašali samo na svojo moč in modrost.

Podobno je podarjal tudi Japonec doktor Kagawa, vodja socialnega odseka v Tokio, na nekem shodu v Newyorku. Rekel je naravnost: »Gospodarstvo se mora zopet pokristjaniti... Brezposelnost se ne more rešiti, če se onemogoči vpliv vere na gospodarsko življenje.«

Besede in dejanja. Kar si morejo ruski boljševiki izmisliti, da bi tem izdatneje zatirali verstvo, vse izvrše. Glavno vodstvo »brezbožnikov« je sklenilo, da je treba osnovati 2000 uničevalnih brigad, ki bodo šle na pohod zoper praznovanje Božiča. Šolam se je naročilo, da morajo sklicevati zborovanja in naj se na njih z vso močjo zatira in pokončuje verstvo. — V treh poletnih mesecih so v Sibiriji dali zapreti 41 cerkva in 8 sinagog. Spremenili so jih v vojašnice, kine in klubske prostore. — V Moskvi so 6. decembra razstrelili Zveličarjevo katedralo, umetnino zgodovinske vrednosti; namesto cerkve hočejo zidati kongresno palačo. — Nedavno je pa znani sovjetski komisar Lunačarski obiskal Dunaj. To je oni mož, ki je l. 1929 brez pomisleka priznal, »da mu je v največje veselje, rvati iz otroških duš plevel vere«. Na Dunaju je sedaj ta možakar v nekem razgovoru čisto krotko izjavil, »da so v sovjetski Rusiji vse cerkve odprte in da je dovoljeno vsako bogoslužje«. — Kako naj se spravi tako govorjenje v sklad z zgorajšnjim poročilom in z drugimi podatki, ki nam slikajo rusko krščanstvo in zatiranje verstva v karmoč temnih barvah!?

»Molči in trpi!« To je ukaz španske vlade (pod rusko knuto), ki je sedaj ondotnim kato-

ličanom prepovedala vse izjave in ugovore proti odredbam sedanje ustave, četudi so Cerkví protivne. O, ta svoboda! Mnogo redovnikov je že zapustilo deželo. Jezuitje so se preselili v južno Ameriko, deloma tudi v Nemčijo. Glede šolstva je španska vlada v zadregi: nima denarja, ne dovolj učiteljstva; zato je dala ukaz, da morajo redovi še vzdrževati svoje šole in zavode.

† Nadškof dr. Frančišek Borgia Sedej.

Ko smo v zadnji številki poročali, da se je goriški vladika vsled slabotnega zdravja odpovedal nadvse težki in odgovorni službi, pač nismo mogli slutiti, da so mu bili dnevi že šteti. 28. nov. je došlo nenadno poročilo, da je bil nadškof Sedej na mrtvaškem odru.

Po 25 letnem škofovanju, ki je bilo prepletено zlasti s križi svetovne vojne, bede, begunstva in drugih nepravil, je šel sedaj odlični vladika k Bogu po plačilo. Nobena dežela med vojno ni toliko trpela, kot Goriška; nobeni škofiji ni bilo naloženih takrat toliko gorjã, kot njegovi škofiji. S svojimi verniki je prevzemal voljno vse križe in se umaknil kot begunec k redovnim prijateljem v Stično. Tri leta je čakal na vrnitev. — Dne 26. nov. 1927 je obhajal svoj zlatomašniški jubilej najprej v Gorici, nato pa še v rojstni župniji v Cerknem, in sicer pri oltarju svete Ane, kjer je kot novomašnik opravil prvo sveto daritev.

S pokojnim metropolitom Sedejem je ležal v grob vzoren vladika, goreč nadpastir, velik učenjak, resen duhovnik poln iskrene pobožnosti, apostolske delavnosti, krščanske ljubezni in pravičnosti.

Kronika. Za dekana dekanije Semič je imenoval ljubljanski knezoškof p. Pavlina Bitnarja, župnika-vikarja v Črnomlju. — V ljubljansko škofijo je bil sprejet Josip Grašič, vpokojeni župnik tržaško-koperske škofije, č. kanonik stolnega kapitlja v Trstu.

Mašniško posvečenje l. 1932. Kot novomašniki so določeni gg. bogoslovci ljubljanskega semenišča (iz petega letnika): Čampa Leopold, Kalan Janez, Koman Boris, Lampič Ladislav, Mramor Ivan, Slapar Pavel, Smolič Anton, Starman Franc. — (Iz četrtega letnika): Cvelbar Jožef, Čampa France, Fortuna France, Gregorič Jožef, Preželj Ivan, Škoda Ignacij, Strancar Ignacij, Vovk Jožef, Zajec Ludovik.

Lavantinska škofija: Za upravitelja dekanije Stari trg je imenovan svetnik Al. Čížek, mestni župnik v Slovenjgradcu; za upravitelja župnije Stari trg pa kaplan Štefan

Horvat. — Duhovni svetnik je postal M. Ulčnik, župnik pri Sv. Florijanu.

80 letnico je praznoval naš skladatelj-prvak, konz. svetnik p. Hugolin Sattner O. Fr. M. Pevska zveza v Ljubljani ga je počastila s posebno glasbeno prireditvijo, pri kateri so se proizvajale zgolj slavljenceve skladbe. Enako proslavo je svojemu odličnemu komponistu in pevovodji priredil tudi pomnoženi cerkveni zbor frančiškanske župnije. Skromnemu in ljubeznivemu umetniku naj ljubi Bog navrže še mnogo zdravih in srečnih let!

Za požitvalno delo med rojaki v Holandiji je bil odlikovan ondotni slovenski kurat Drago Oberžan z redom jugoslovanske krone 5. razreda. Slovenci na Holandskem so tega odlikovanja in priznanja jako veseli, saj imajo v osebi g. Oberžana duhovnega voditelja, svetovalca in prijatelja, ki jim skuša pomagati v vseh zadevah. Bog daj srečo!

Ali bomo mogli še nekoliko kvišku? Pa je res vredno, da se pohvalimo. Pomislite: 61.848 Mohorjanov nas je. Kje na svetu je knjižno podjetje na res krščanskem temelju, ki bi imelo razmerno številu prebivalstva toliko članov-naročnikov. Da bi le vsi knjige tudi pridno prebirali in imeli mnogo npravne in gnotne koristi. Za bodoče pa: Bodimo stano-vitni in vztrajajmo kot zvesti Mohorjani!

Med pokojnimi: V ljubljanskem Leonišču je 19. nov. umrl p. Hubert Rant. Kot frančiškanski redovnik je bil poslan pred vojno v Egipet, kjer je oskrboval dušno pastirovanje med ondotnimi slovenskimi naseljenci. Nato je služboval kot vojni kurat na Goriškem in v Inomostu. Med svetovno vojno se mu je zdravje zrahljalo. Lani je stopil v pokoj kot višji vojni duhovnik v Novem Sadu. — Pokojni je bil škofjeloški rojak. N. p. v m.! — V Starem trgu pri Slovenjgradu je bil 28. nov. pokopan

dekan Ivan Jurko. Pokojni je »vzorno in s svečeniško vnemo deloval v vinogradu Gospodovem.« Služboval je v Slivnici, v Zusmu, v Pamečah, od l. 1919 pa v Starem trgu pri Slovenjgradu, kjer je vodil tudi dekanske posle. Rajni dekan je bil jako vnet pospeševatelj misijonskega dela in je kot poverjenik »Dejanja sv. Detinstva« pošiljal vodstvu lepe vsote. Plemenitemu gospodu daj Bog obilno plačilol — V loškem samostanu je smrt ugrabila skrbno redovnico in učiteljico s. Jakobino Marinko. Že pred vstopom v samostan se je odlikovala po svoji krščanski značajnosti in vzornem življenju. Bila je v vrstah Slomškove zveze in marljiva učiteljica. Po 10 letih Bogu posvečenega redovnega delovanja je šla po plačilo. — V mekinjskem samostanu se je pa za trajno poslovala prefekta M. Cecilija Piller, rodom Ljubljančanka, v starosti 83 let. Tudi ta redovnica je bila vzor pobožne, bogovdane, izvrstne učiteljice. R. i. p.!

Zlato mašo so imeli 15. nov. v novomeški frančiškanski cerkvi. Jubilat je bil p. Alfonz Furlan. Cerkveni slavnostni govor je imel p. Kazimir Zakrajšek. — Zlatomašniku je podelil ljubljanski knezoškof naslov duhovnega svetnika.

Katoličani v Jugoslaviji. Najnovejši podatki izkazujejo, da ima Jugoslavija v 20 škofijah vsega skupaj 5.607.212 katoličanov, 3810 duhovnikov, 1922 župnij, 454 bogoslovcev. Ljubljanska škofija sama ima 516.132 katoličanov, 720 duhovnikov, 272 župnij; lavantinska pa 612.566 katoličanov, 550 duhovnikov, 259 župnij.

Nov misijonar. 30. novembra se je poslovil od Zagreba hrvatski misijonar Štefan Keček eš, član dr. J. Določena je za bengalski misijon. Iz Marseilla ga bo parnik prepeljal v Kalkuto.

PO MARIJI K JEZUSU

»Kaj mi svetujete? Ali naj vstopim v Marijino kongregacijo ali ne. Dekletom Marijino družbo privoščim; pa fantje? Veste, jaz sem vesele narave, svobodo ljubim čez vse, pa dober katoličan bi tudi rad bil. Kongregacija pa nalaga toliko dolžnosti...«

Ne bom napisal celega pisma, da ne boš nevoljen. Ti si kot nalašč za v kongregacijo. Prav tu imamo radi vesele fante in take, ki ljubijo pravo svobodo. Kaj bomo začeli s čemernimi ljudmi, ki nimajo nič fantovskega v

sebi? Tebi manjka p o g u m a, fantovske korajže. Kongregacija v Tvojem kraju je dobra, prišel boš v dobro družbo in ko boš videl, koliko vas je, boš ves vesel in srečen. Postal boš lahko vzoren katoličan!

Shodov se bojš? Pa res ne vem, čemu. Ali misliš, da je tam res tako dolgčas, kakor si čul od onih, ki nikoli zraven ne pridejo. Prav veselo je pri takih sestankih. Saj več: včasih se fantje zberejo v cerkvi in tam jim gosp. voditelj kaj lepega pove, kaj takega, kar

je prav njim namenjeno; včasih pa se zbero v dvorani in tam se prav po domače pogovore o vsem, kar jim je na srcu. Tudi veselega petja ne manjka.

Seveda pa je namen kongregacije pošteno življenje, in Ti bi bil tako rad skoz in skoz pošten. Zato pa kongregacija tako priporoča Marijino češčenje, zato vodi svoje članke tolikrat k obhajilni mizi, da ne opešajo, ampak postajajo vedno močnejši, pogumnejši, vedno bolj odločno katoliški. Boš videl, kako bo prav ta odločnost za sveto stvar še potrebna. Pridi, brez strahu se priglasi pri gosp. voditelju. Ne bo Ti žal. Z ljubim Sinom nas blagoslovi Devica Marija.

★

Na temle mestu bomo prinašali pisma kongreganistov in kongreganistinj in nanje odgovarjali. Vse svoje misli in načrte, pomisleke in ugovore lahko sporočite. Naše kongregacije morajo biti zares dobre; iti morajo še vse bolj na globoko, živeti še bolj iz Cerkve, iz sv. maše, sv. obhajila. Morebiti boste včasih čitali tudi kako neprijetno. Nič ne dé. Vse sprejemajte z dobro voljo, kakor bo vse z najboljšo voljo odgovorjeno. Pa kmalu se kaj oglasite! (Uredništvo.)

★

Kako zelo koristne in potrebne so dobre, katoliške mladinske organizacije in kongregacije zlasti v naših dneh, nam jasno dokazujejo besede, ki jih je govorila o drugi obletnici katoliške mladinske organizacije (SKM) v malem češkem mestu, preprosta tovarniška delavka iz globine svojega srca in duše.

Tako je govorila: »Vprašajmo se, kakšni smo bili pred ustanovitvijo naše katoliške mladinske organizacije, in kakšni smo sedaj, ko jo imamo?

Bili smo slepi za duhovnika, cerkev, spovednico in najsvetejši Zakrament? Ko smo srečali duhovnika, ki se je vračal iz šole, smo gledali drugam, samo da bi ga ne bilo treba pozdraviti. Zgodilo se je, da smo kako nedeljo prisiljeni zašli tudi v cerkev, a nismo ostali niti pri celi sv. maši. Pa še ta navzočnost je bila samo telesna.

Pri sv. spovedi pa marsikatera in marsikateri ni bil več kot štiri leta. Toda, kakšna spoved je to bila!? Kako nepopolna in brez priprave! Danes se sramujemo svojega preteklega življenja, svojih prejšnjih spovedi pa se bojimo. Šele pri društvenih sestankih smo spoznali, kar smo kot mali otroci slabo razumeli.

Preje nismo hrepeneli po sv. očiščenju (sv. spovedi) in po sv. Hostiji nismo čutili gladu. Sedaj pa preklečimo vsako nedeljo celo

sv. mašo pred Najsvetejšim, vsak mesec pa poklekneмо k spovednici. Pred dvema letoma bi nam taka pobožnost presedala; danes pa javno proglašam, da je mesečna spoved in mesečno sv. obhajilo še premalo, in da bomo odslej vsak teden očiščevali svoje duše v zakramentu sv. pokore. Zato pa se danes ne bojimo smrti, saj vemo, kako je govoril Kristus sam: »Kdor jé moje meso, ima večno življenje!«

In če bi nas hotel kdo zapeljati s prave poti, s poti vere in nrvnosti (poštenosti) —, h komu naj gremo? Gospod, ti imaš besede večnega življenja, govoriš pa nam po ustih svojega duhovnika. Mi smo se prepričali in spoznali, da si ti, Kristus, Sin božji...«

Tako je govorila ob drugi (ne morda ob deseti) obletnici dobre kat. organizacije preprosta tovarniška delavka. Tu se jasno kaže velikanski uspeh kratkega dela v katoliški organizaciji.

Kaj pa naše organizacije in kongregacije? Ali tudi dosežajo take uspehe?

Varna zaslomba. Povsod skoraj dobe mladi ljudje, ki nimajo doma potrebnega kruha, pa so prisiljeni, da zapuste očetno družino in dom, — v kongregaciji duhovno pomoč, zaslombo in varno prijateljsko tovarništvo. V Belgradu so za dekleta ustanovljene že tri Marijine družbe, in sicer: v župniji Kristusa Kralja, pri slovenskih usmiljenkah na Vračaru, in v župniji svetega Petra. — Slovenci v Zagrebu imajo svojo službo božjo pri svetem Roku; tam je ustanovljena tudi Marijina družba, ki si je že napravila lepo zastavo. — Dne 1. okrobra blagoslovil ljubljanski škof dr. Gr. Rožman.

Dijaški dan (8. decembra) v Ljubljani je bil dan, ki ga je Gospod naredil. Svečano razpoloženje, iskrena zbranst in pobožnost v stolnici, kjer je na stotine dijakov-kongreganistov, ljubljencev Marijinih, poslušalo bodrilno besedo svojega škofa, prijatelja fantov, — skupno sv. obhajlo med mašo ob ljubkem petju izvežbanega zbora: vse to je napravilo vtis, ki mora prevzeti vsako verno srce. — Enako pobožnost je prevevala mlado množico izvoženih Marijinih otrok, dijakinj iz vseh kongregacij, ki so se zbrale ob isti uri na praznik Brezmadežne v uršulinski cerkvi. — Marija, čuvaj vse te dobre naše krščanske junake in junakinje, da bodo vsekdar ponos sv. katoliške Cerkve.

Kranj. Dekliška Marijina družba v Kranju je na praznik Brezmadežne takole obhajala svojo 30 letnico: zjutraj smo skupno pristopile k mizi Gospodovi, popoldne pa smo v Ljudskem domu priredile akademijo s petjem, deklamacijo in igro Teofil.

Naj zabeležimo še nekaj podatkov iz naše kronike v hvaležen spomin vsem, ki so se kdaj

z nami trudili: 75 deklet se je priglasilo, ko je bila 26. junija 1901 dekliška družba kanonično ustanovljena in je bil njen prvi vodnik g. Jožef Plantarič. Letopisi povedo, da se nekateri domačini več let niso mogli sprijazniti z novo ustanovo in razumeti nje potrebe. Dekleta pa so razumela klic Materin; prihajala so ter ponosno in svečano zatrjevala, da Marijo izvolijo za svojo Gospo, Zavetnico, Mater. 523 jih je doslej že zabeleženi v službenem imeniku. Seveda v mesto dekleta vedno prihajajo in spet odhajajo; 53 se jih je poročilo, 4 so odšle v samostan in 30 sester smo z zastavo spremile do groba. Kljub temu šteje naša družina 165 članic. Nekaterim smo že čestitale ob častnih jubilejih, druge so komaj zapustile šolske klopi; med nami so akademičarke in preprosta kmečka dekleta, trgovske nastavljenke in tovarniške delavke: pa ni razlike med nami in se imamo rade med seboj, ker imamo skupno Mater in bi bile rade njeni dobri otroci.

16 duhovnikov je že posvečalo svoje moči naši družbi. Vsak izmed njih se je trudil, da bi članice vršile svoje glavne dolžnosti: ljubele Marijo, posvečevale sebe in apostolsko delovale. Iz ljubezni do Matere so skoraj vsa dekleta članice angelskega krožka; angelski pozdrav molijo vedno po namenu, da zadoščujejo za vse kletvine. Z molitvijo apostolske vere pa hočejo zadoščati za vso nevero v domači župniji. Po določenem redu prejme vsak dan vsaj ena članica evharističnega krožka zadostilno sv. obhajilo. Leta 1918. pa se je naša družba slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. — Dva decenija že deluje misijonski odsek, ki je sedaj združen z odsekom ženske družbe. — Širimo misijonske brošure in z njimi zanimanje za misijone. V dobrodelnem odseku pa skušamo bližnjiku lajšati gorje: pomagamo revnim sosestram; vsako leto skrbimo za pogoščenje prvoobhajancev; vselej, kadar nas časopisje opozori na veliko revščino v svetu, izpraznimo tudi me svojo blagajno in prispevamo vdovin novčič.

Kaj pa skupna blagajna? Pobiranje od članice do članice smo v teh težkih dneh, ko vedno trka toliko potrebnih na vsake duri, skoraj popolnoma odpravile. Pri mesečnih shodih pa postavimo nabiralnik in vanj se nakaplja toliko prostovoljnih prispevkov, da imamo za vsako silo. Za kašne posebne potrebe pa dobimo denarja še pri akademiji, katero redno prirejamo na praznik Brezmadežne. Takrat nastopi tudi naš pevski odsek, ki sicer skrbi za petje pri mesečnih shodih, — in za petje pri polletnem romanju in še pri veseli čajanki pred pustom.

Zaspanosti v družbi smo se že doslej ogibale. Da bi bile pa vnaprej še bolj delavne in goreče, naj nam z Detetom Jezusom pomaga Mati Marija!

Opazovanja

Tako je govorila sv. Elizabeta, ko so jo napadali, ali ko je imela težave: »Kadar me obrekujejo, ponižujejo, zaničujejo, se veselim; saj ljubim samo Boga nad vse.«

Tako je govorila sv. Elizabeta, ko je nekoč ubogim ženam delila dragocenosti in slavno-stno obleko: »Nikar si s tem ne preskrbujete praznega veselja; ne, prodajte te stvari, da morete živeti — in pridno delajte!«

Tako je govorila sv. Elizabeta, ko je klečala ob krsti svojega soproga: »Moj Bog, zahvalim te, da si mi poslal vsaj truplo mojega moža. Kako sem ga težko pričakovala! Kako si me potolažil!... Če bi ga mogla zopet živega imeti, bi dala ves svet zanj. Toda Ti veš, da sva z možem skupaj darovala dragoceno življenje njegovo kot žrtev za rešitev Svete dežele. Ako bi ga mogla zopet oživiti, bi to storila, četudi bi morala od hiše do hiše prosjati. Toda zoper Tvojo sveto voljo bi ga ne hotela odkupiti, četudi bi se to moglo zgoditi z enim samim lasom. Zato pa priporočim sedaj njega in sebe Tvoji milosti. Naj se zgodi nad nami Tvoja volja!«

Tako je govorila sv. Elizabeta, kadar se je bala svojega strogega dušnega voditelja Konrada: »Ako se že umrljivega človeka tako bojim, kakšna naj bi bila še le moja bojazen pred vsemogočnim Bogom, pred Gospodom in Sodnikom vseh ljudi!«

Tako je govorila sv. Elizabeta, ko je delila dobrote: »Povem vam, ljudem je treba kaj veselja napraviti!«

Razno

Velika naloga. V Belgradu, kjer se je število katoličanov vseh slojev izredno povečalo, je ustanovljenih že več katoliških župnij. Cerkve so bolj skromne in za trajno ne bodo ustrezale vedno večjemu številu katoličanov. Živo se pogreša primerna stolnica, saj je v Belgradu sedež katoliškega nadškofa. Že več let nabira širši odbor prispevke za novo katedralo (stolnico). Stavbišče je dovoljeno, načrti so odobreni, dosedanje nabirke pa še nikakor ne bi zadostovale za lepo zidavo. Odbor je zaprosil dovoljenje za veliko loterijo, ki jo bomo vsi katoličani v državi podprli in priporočili. Ne ustrašimo se! Če komu ni možno, da bi si oskrbel in plačal eno ali več srečk, naj

pa spregovori priporočilno besedo v sosesčini. Hvaležnost, da smo udje prave Cerkve Kristusove, naj se izkaže tudi tu, saj gre zato, da postavimo Kristusu Kralju dostojno bivališče v sredini širše domovine.

Opreznosti je treba. Med našim ljudstvom je razširjenih — kakor se sliši — mnogo spisov in knjižic, ki so — vsaj na videz — nabožne vsebine. Da se more ločiti zrno od ljujke, resnica od zmote, je treba uvaževati to-le:

Vse tiskovine z versko-nravno vsebino morajo imeti po cerkveni naredbi odobrenje škofijskega ordinarijata. Če spis, knjiga, ki hoče veljati za cerkveno ali versko, nima takega odobrenja (n. pr. »natis dovoljen«), kar je navadno označeno na drugi strani, takoj za naslovom knjige, je znamenje, da je dotična tiskovina sestavljena od nepoklicanih oseb. Takih tiskovin ne smemo ne kupovati ne čitati, pa če bi bilo samo sveto pismo. Saj je znano, da širijo tako blago, sveto pismo in druge knjige z versko vsebino drugoverci. Ker je v takih knjigah pogosto primešana resnica tudi zmeta, jih katoličani ne smejo čitati in ne hraniti. Treba torej opreznosti.

Gg. poverjenikom »Dejanja sv. Detinstva«. »Vestnik« za l. 1931 ima mnogo zanimivosti za mladino; tudi starejši ga bodo z zanimanjem čitali. Zbirka darov priča, da kljub pomanjkanju drobiža misijonska vnema ni klonila. Le malo je župnij, ki so izostale. Upamo pa, da jih bo »Detinstvo« še vedno videlo v svojih vrstah. — Vodstvo bi rado vsem poslalo »Vestnik« na dom, a poštna pristojbina je občutna. Prihranimo te vsote za namene »D. sv. Detinstva«, gg. poverjeniki bodo pa prišli primerno število knjižic in drugih potrebščin sami iskat in sicer v prodajalno »Ničman« v Ljubljani. Lahko pa pooblaste tudi kakšno zanesljivo osebo. »Vestnik« se že dobi. Zahtevajte ga, ali pridite ponj!

Ljubljanski mladini sporočite, — prosimo — da bo 28. dec. t. l., v ponedeljek po Božiču, v uršulinski cerkvi slovesnost sv. Detinstva: ob osmih sv. maša za člane in članice, ob 16. uri pa nagovor in litanije s posebnim blagoslovom mladine ob jaslicah. — Vodstvo.

Duhovne vaje za dekleta in žene v Mali Loki pri Ihanu so se že kar udomačile. Vse radostne zapuščajo udeleženke gostoljubno hišo in vseprek zagotavljajo, da se bodo čez leto dni spet vrnile k duhovni obnovi. Januarja meseca bodo duhovne vaje dvakrat in sicer: od 9. do 13. za žene, in od 23. do 27. pa za dekleta. V februarju prav tako dvakrat: od 30. januarja do 3. februarja, in od 20. do 24. februarja. Obakrat za dekleta. Začetek vselej v soboto zvečer, sklep v sredo zjutraj. Oskrbnina za ves čas 100 Din. **Takoj pišite**

na naslov: Usmiljene sestre sv. križa, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale. Obenem pristavite, katerih duhovnih vaj se želite udeležiti.

Evharistična vzgoja otrok je tako nujna, da brez nje otrok ne more postati pozneje vzoren in odločen katoličan. V šoli je ves krščanski nauk tako usmerjen, da opozarja otroka na njegovega največjega prijatelja — Jezusa in opominja, naj ga večkrat prejme, naj z njim živi v mislih in dejanju. Toda, saj veste, besede mičejo, z gledi vlečejo. Prelep zgled takega življenja z Jezusom je zgodbica o Gvidončku, ki jo prinaša mladinski list »Angelček«. Odraslega človeka gane Gvidončkova skrb, je-li še »Jezus v mojem srcu«, in njegova mama se mu more skloniti na prsa, da prisluškuje nepokvarjenemu otrokovemu srčku, kjer prebiva Jezus. Otroci, ki v šoli čitajo tisto povestico, imajo rosne oči, — saj se otroci med seboj tako hitro spoznajo —, in koliko sklepov se porodi: »Tudi jaz bom tak, tudi jaz bom taka«. In takemu otroku je treba potem samo pomagati, mu dati časa in prilike, da stopi do obhajilne mize, in ga večkrat vprašati: »Imaš še Jezusa v srcu?«, pa bo otrok dober, tak, kakršnega si želi vsaka krščanska mati. »Angelček« stane za vse leto samo 5 Din. Naročite ga: Uprava Vrta in Angelčka, Ljubljana, Kolizejska ulica 1. Dobite še vse izšle številke.

»Četrte božje zapovedi«, tarnajo vzgojitelji in starši, današnja mladina ne mara več poznati. Otroci ne poznajo ne pokorščine ne ljubezni ne spoštovanja do staršev. Kakor hitro nekoliko odrastejo, delajo vse po svoji glavi. Manjka posebno ljubezni; in, kjer te ni, tudi ni ne pokorščine. Svetel zgled dejanske ljubezni je ona junaška deklica, ki je šla iz mrzle Sibirije v snegu in dežju, sama, pa prav sama, na daljno pot do ruskega carja prosit milosti in oprostitve svojemu pregnanemu očetu. Ta požrtvovalna ljubezen, ki se ne straši ne pragozdov ne rek ne zveri ne razbojnikov, ampak ima pred očmi samo en cilj — očeta na svobodi, ta ljubezen mora gadi otroka in odraslega. Vsa ta njena pot je prav ganljivo popisana v »Vrtcu«, mladinskem listu, pod naslovom »Mlada Sibirijanka«. Naročite list pri upravi »Vrtca«, Ljubljana, Kolizejska ulica 1. Stane za vse leto 15 Din, s priložo »Angelček« pa 20 Din.

Naš oglas. Ko prečitate priloženi oglas, ga dajte — prosimo — takim v roke, ki »Bogoljuba« še nimajo, pa je upanje, da si ga bodo oskrbeli. Storite to karitativno uslugo in apostolsko delo na slavo Bogu! Pokažite to prvo številko »Bogoljuba« znancem, prijateljem, vsem, ki bi mogli postati naročniki. Izvršujmo tako duhovna dela usmiljenja! Blagoslov božji Vam in »Bogoljubu« v letu 1932!

Odgovori

Z. M.: Kako se v svetu napravijo zaobljube evangelijskih svetov?

Označba zaobljube je taka-le: Zaobljuba je premišljena, Bogu dana obljuba za kako možno in boljše dobro delo. — Bistveno je, da se pod grehom zavežemo Bogu, in da je dobro delo (evangelijski sveti) možno. — Glede besedila ni predpisa. Napravi se zaobljuba najboljše in najlepše pred tabernakljem.

Prosim, da bi mi pojasnili, če je Družba Jezusova ustanova, ki so nje člani lahko tudi med svetom živeče osebe?

Družba Jezusova nima III. reda, kakor frančiškanski in dominikanski red, — in nima članov iz drugih stanov.

V. M. V.: Ali so veljavne molitve, opravljene v postelji?

Ko molimo, se z Bogom pogovarjamo; zato je pravilno, da pri molitvi ali klečimo, ali stojimo. Ni pa dvoma, da so veljavne tudi molitve v postelji, zlasti še, če se človek ne počuti dobro, ali ga trese mraz.

N. N.: Takega vprašanja v listu ne moremo razjasnjevati. Pismeno bi mogli odgovoriti, če je priložena pismu in točnemu naslovu znakma. Pomnite pa: Če se človek v skušnjavi ne bori, marveč še sodeluje, če se tako volja docela vda, se morajo v pismu omenjeni slučajni smatrati kot smrtni grehi.

Opozarjamo ponovno, naj se vsa pisma z vprašanji, ki dostikrat niso za vsakega, pošiljajo u redništvu, ne upravnistvu. — Če se naslov glasi na

upravnistvo »Bogoljuba«, pride tako pismo v roke upravnim osebim, kar lahko škoduje.

V srce me boli, ko vidim, da se nekateri ljudje tako malo zmenijo za posvečevanje nedelj, da jih oskrunjajo z delom itd. Vprašam: Ali je dovoljeno ob nedeljah trgati grozdje, za živino travo kositi, za silo steljo grabiti, sadje otepati in obirati, borovnice nabirati?

Zapoved o posvečevanju nedelj veže pod smrtnim grehom; to velja tudi za »hlapčevska« t. j. za taka telesna dela, ki jih navadno opravljajo posli, dninarji, rokodelci, obrtniki, poljedelci, tovarniški in drugi delavci.

»Hlapčevska« dela se ob nedeljah in zopredanih praznikih tudi brezplačno ali v zabavo ne smejo opravljati, n. pr. delo na vrtu.

Dovoljena so vsakdanja gospodinjska dela: kuha, pomivanje, pospravljanje krmljenje živine in podobno. Dovoljeno je tudi n. pr. zaljšanje oltarjev, postavljanje slavolokov, pletenje vencev in sploh, kar je potrebno za službo božjo.

Poljski pridelki se smejo spravljati, ako je nevarnost, da se sicer pokvarijo.

Dela, ki jih omenjate, so vsa taka, da jih prištevamo hlapčevskim opravilom (razen nabiranja borovnic, kadar se ne rabi greben, in se ne nabirajo za kupčijo).

Kdor opravlja hlapčevska dela brez upravičenega vzroka dalj časa, kakor dve uri, greši smrtno.

Skrunitev nedelje je veliko zlo. V starem zakonu je Bog govoril po preroku o Izraelcih: »Moje sobote so skrunili, zato sem namenil, spustiti nanje svoj srd in jih pokončati.« (Ezek 20. 13.)

Odpuski za mesec januar 1932

1. Petek, prvi v mesecu. Novo leto. P. o.: a) udom br. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan; d) udom br. Sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; e) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; f) udom br. presv. Srca Jezusovega.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Razmadelni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Presladko Ime Jezusovo. Udom rožnvenške br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) danes ali v osmini vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; v nedeljo zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši; d) istim, kakor 16. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. Razglašenje Gospodovo. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more me-

sto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; j) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu. — V. o.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan.

10. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Sobota. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Torek. Br. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Sobota. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Sobota. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

27. Sreda. Sv. Angela. Kjer se obhaja danes god te svetnice, p. o. istim kakor 16. dan.

28. Četrtek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Petek. Sv. Frančišek Sal. P. o. za ude zveze afr. tiska.

30. Sobota. Sv. Hiacinta. P. o. kakor 16. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni bratovščina.

Prošnje in zahvale.

V molitev priporoča bolnega očeta za dušno in telesno zdravje F. K. — Družbenka A. M. se priporoča sv. Mali Cvetki za ljubo zdravje. — Neimenovana se priporoča za zdravje in druge milosti Lurški Mariji in sv. Antonu. — B. A. se zahvaljuje Jezusu, Mariji in sv. Jožefu za milost, da je njena prošnja uslišana. — Neimenovana se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Vianney-u za pomoč v duš. in telesnih zadevah. — Hočevnar P. se zahv. presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Cvetki za čudovito uslišanje v važni zadevi. — Neka družina se priporoča najsv. Srcema, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za rešitev v hudih gospodarskih stiskah in še v neki drugi zadevi. — Presv. Srcu J. in M., sv. Antonu in sv. Mali Tereziji D. J., sv. Roku in škofu Slomšku se priporoča oseba iz dekanije Leskovec. Prosi tudi molitve dobrih vernikov — za ljubo zdravje.

K. A. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Antoniji in sv. Tereziji D. J. za uslišanje v važni zadevi. — Materi božji, angel. varihom in sv. Mali Cvetki se zahv. za uspeh pri izpitu Iv. Bogatičeva. — Iv. K. se zahvaljuje Mariji Lurški za ozdravljenje neke osebe, Mariji iz Brezij in sv. Tereziji Det. J. za pomoč in za ozdravljenje nevarno bolne osebe, in za dušno zdravje cele družine. — N. Krnc se prisrčno zahv. Mariji, sv. Jožefu in dušam v v. za ozdravljenje vratu brez operacije. — A. H. se zahv. sv. Antonu in sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje večletnega trpljenja. — Podpisana T. Č. se zahv. sv. Mali Tereziki in sv. Vianeyu za uslišanje prošnje v dušni stiski in sili. Zahvala je obljubljena. V ta namen prilažam 10 dinarjev za katerokoli potrebo. — M. Š. (Semič) se vsled obljube zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, bl. Don Bosku, da je sestra ozdravela pljučnice, ko je zdravnik že napovedal smrt. — Mar. Slavec (Koče) se zahv. najsv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. za izredno pomoč v smrtni bolezni in srečno izvršitev operacije.

3% popust (dividenda)

se prične izplačevati dne 18. dec. v vseh naših poslovalnicah na sledeči način:

1. Ta dividenda se vpiše na delež in deležno rezervo vsem onim članom, ki še nimajo polnoplčanega deleža 25 Din in deležne rezerve 200 Din.
2. Kdor ima pri zadrugi bodisi tekoč ali zaostal dolg, se mu dividenda odpiše na dolg.
3. Vsem drugim članom se bo dividenda izplačala oz. ob nakupu kot plačilo vpoštevala.

Člani agitirajte za Konzum, — držite se svojega ognjišča, — pridobite vsaj enega člana!

Člani, ki pridobe do 15. januarja 1932, vsaj tri nove članke-odjemalce, dobe posebno nagrado.

I delavsko konzumno društvo v Ljubljani r. z. z. o. z.

Dobre knjige.

Po stezah resnične popolnosti... Ali ste čitali oceno te nove ascetične knjige, ki govori in razpravlja o krepostih (čednostih), v zadnji številki »Bogoljuba«? ... To je tretja knjiga istega pisatelja p. Mavricija Teraša, kapucinskega redovnika, Slovence, ki biva že več let pri generalni prokurii v Rimu. V treh njegovih knjigah smo dobili Slovenci celotno ascetiko.

Ta (tretja) knjiga bo lahko res mnogo pripomogla, da se bo krepostno življenje med nami kre-

pilo in utrjevalo. — Kdor hoče nuditi lepo, primerno božično darilce, naj seže po eni ali drugi izmed Teraševih knjig. Posebno priporočljiva je tretja, ki bo tudi brez prvih dveh prav izborno služila.

Božičnice — za samospjev, mešan zbor in orgle zložil in božjemu Detetu poklonil p. Hugolin Sattner. Druga izdaja. Ljubljana 1931. Partitura 20 Din, glasovi po 4 Din.

Tolle, lege! Vzemij in čitaj pojoč s spremljevanjem, pa imaš božično razpoloženje, mehko srce in nekaj božično svojstvenega, kar se ne da z besedo izraziti.

Tega ne najdeš v vseh zbirkah božičnih pesmi. P. Hugolina »Božičnice« so take, da ob njih čutih in uživaš božično milino in srečo. O, kako se ti razgreje srce pri »četrtri« v tej zbirki —: »Noč božična« — na besedilo M. Elizabete. Tudi tretja, peta in druge užijajo. Vzemij — in berij!

XX. Tantum ergo — za mešané zборе zložila Breda Šček v Gorici 1931. Založila »Katoliška knjigarna« (Libreria Cattolica, Gorizia). L. 6.

Skladateljica se je že večkrat pojavila kot spretna sovrstnica v številu skladateljskega zbora. Tudi ta zbirka ima mnogo lepih, pristnih, v našem duhu sestavljenih skladb, ki bodo z radostjo sprejete, pa se bodo tudi ohranile kot trajno vredno blago. Slovensko besedilo se bo moglo prilagoditi podobno, kakor se to godi pri drugih popevkih za blagoslov.

Misijonski koledar 1932. Pred nami je že 13 letnik tega priljubljenega znanilca cerkvenega leta, tega vzornega misijonskega razgledala. Že številne slike v njem so tako zanimive in poučne, da je vredno žrtvovati 12 Din zanj, saj imajo trajno vrednost in privlačnost, prav tako kakor raznovrstno in izbrano berivo, ki je ta koledar vsako leto nudi. Naroča se v Misijonski tiskarni, Groblje pri Domžalah.

»Slovniki in slovarski Brus knjižne slovenščine« se imenuje drobna knjižica, ki vsebuje pogreške v besedah, oblikah in sestavah našega knjižnega jezika — v abecednem redu. — Sestavil I. Koštič. II. natis 1931. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. Dobi se v vseh knjigarnah. Cena za ude 6 Din.

Založništvo Herder v Freiburgu je izdalo za praznike mnogo lepih knjig. Posebej omenjamo in priporočamo:

1. Dörrler Peter, **Der Bubenkönig**. Don Bosco und seine Schlingel. Mit Bildern von Rudolf Hesse. Cena 2-80 M., kart. 3-30 M., v platno vez. 4 M. Str. 206. — Knjižica popisuje živahno in za otroška srca primerno — nenavadno požrtvovalno življenje don Boska. Sredi zanemarjene in Bogu odtujene mladine išče duš, da bi jih pripeljal k Bogu.

2. Matthiessen Wilhelm, **Sankt Martin**. Den Kindern erzählt. Mit Bildern von August Braun. Cena v polplatno vez. 3-20 M., v celo platno vez. 3-80 M. — Čeprav je sveti Martin tudi pri nas močno znan svetnik, vendar malokdo globlje pozna njegovo življenje. Omenjena knjižica opisuje na 76 straneh njegove življenjske zgodbe. Zasluži, da jo večkrat vzamemo v roke.

3. Monahan Maud **Die Geschichte der heiligen Magdalena Sophie Barat**, den Kindern erzählt. Übersetzt von Elisabeth von Schmidt-Pauli. Illustriert von Robin. Cena v pol platno vez. 2-80 M., v celo platno vez. 3-20 M. — To je življenje velike svetniške žene, ki je imela prav posebno ljubezen do siromakov in otrok. Prevedena je v lepem jeziku iz angleščine in krasi jo mnogo slik med tekstom. Vse tri omenjene mladinske knjige priporočamo.

Lexikon für Theologie und Glaube. Herausgegeben von Dr. Michael Buchberger. III. Bd. Co-

lorbassus bis Filioque. 1931, 26 M.; v platno vez. 30 M.; v polusnje 34 M. — Ta teološki leksikon stoji res na višku moderne znanosti. Dogmatična, moralna, socialna, zgodovinska, pastoralna vprašanja so obdelana vseskozi res strokovno, precizno, zanesljivo. Leksikon prav lahko nadomešča celo zbirko knjig duhovniku, pa tudi laiku, ki hoče prav soditi o katoliški resnici in katoliškem življenju.

Wir sind die Zeit. Von Linus Bopp. Zur katholischen Zeit-, Menschen- und Lebenskunde. 4.40 M.; v platno vez. 5.40 M. Knjiga pisana za voditelje. S stališča modernega človeka obravnava najbolj pereča vzgojna, kulturna in nekatera prav verska vprašanja. Marsikatero stvar, ki je nam problem, osvetli v luči večnih resnic.

Unser Glaube von R. Linhardt. Einführung in die Geisteswelt des katholischen Dogmas für gebildete Laien. 4.60 M.; v platno vez. 6.20 M. — Linhardt je pridigar v cerkvi sv. Kajetana v Monakovem. Ljudje ga zelo radi poslušajo. Pa tudi pisana beseda se gladko čita. »Unsere Ideale« obsega nauk o krščanski morali, »Unser Glaube« pa nauk o katoliški dogmi. Prav dogmatični spisi so močno potrebni današnjemu človeku, ko se verska nevednost vedno bolj širi. Knjiga je namenjena v prvi vrsti laikom.

Religion des jungen Menschen von T. Tóth. 3.40 M.; v platno vez. 4.20 M. — Tóthove knjige mladi ljudje silno radi čitajo; vidi se že iz tega, ker je bila prva naklada 7000 izv. tako hitro razprodana. Vere ne vsiljuje, pač pa o vseh verskih vprašanjih tako piše, da človeka zanje ogreje. Zelo priporočljiva. — Knjiga namenjena duhovnikom in pa tistim, ki duhovnikom pomagajo pri reševanju duš je

Christus Pastor. Von Bischof Dr. Conrad Gröber. Ein Bildnis des guten Hirten. Knjiga je praktična pastoralka za modernega dušnega pastirja. Pri Kristusu in na Kristusu se je vedno treba učiti metode, kako je treba skrbeti za duše. Spisal jo je skušen dušni pastir, zato nudi toliko praktičnega sodobnemu duhovniku.

REVMATIKI

kateri vporabljajo za pomirjenje bolečin Fellerjev Elsaffluid, Vam lahko povedo, kako so zadovoljni s tem domačim sredstvom in kozmetikom, ki se je obneslo skozi 35 let. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike specialne steklenice 62 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrj 357. Savska ban.

Dopisi.

Zvellčavni dnevi. Nekaj vtisov iz duhovnih vaj v Mali Loki od 24.—28. okt. 1931: Kaj nas je nagnilo, da smo se odločile za duhovno obnovo? Sedaj čutimo, da nas je klicala božja milost. Hvala Bogu, da smo se odzvale.

Mala Loka blizu Domžal je miren kraj, kjer stoji samostan čč. sester sv. Križa. Prijazno so nas sprejele in odpeljale v prostrano obednico, da smo se okrepčale. Nato so nam odkazale spalnice, jako lepe in snažne sobice. Ko smo se nekoliko razgledale, se je oglasil zvonček, ki nas je prvokrat klical k molitvi. Pohitele smo v nepopisno ljubko kapelico. Pred oltar je stopil č. gospod, ki je vodil duh.

vaje. Slišale smo prvi govor, in sicer o vrednosti duhovnih vaj. Po govoru je bil še blagoslov in po okusni večerji smo se odpravile k počitku. Po večerji nas je iznenadilo, ko nam je č. sestra povedala, da se mora vse tri dni strogo molčati. Naj pozabimo te dni na vse drugo, naj bo v mislih samo eno, namreč: Bog in jaz. Precej premeaganja je bilo treba da smo krotile gibčnost jezikov. V treh dnevih smo govorile res samo z Bogom. O kako nepopisno lepi so bili govori! Vsak nam je bil prekratek, četudi so bili štirje na dan. Vmes so bile razne druge pobožnosti: Križev pot, sv. rožni venec, litanije, duhovno branje itd. V prostem času pa smo čitale nabožne knjige in pripravljale smo se za sv. spoved. G. voditelj nam je naročil, naj se pripravimo tako, kot bi bila zadnja v našem življenju. Dobre sestre pa so ves čas skrbele za obilno in dobro telesno hrano.

Predzadnji dan smo vse opravile dolgo sv. spoved. O kako srečne smo bile ves večer in celo drugo jutro v pričakovanju nebeškega Ženina! Hitro, prehitro so minuli ti presrečni dnevi in nastopilo je zadnje jutro — višek naše sreče. Prejele smo v čista, skesana srca — Jezusa. O kako goreča — kot še morda nikoli — je bila molitev vsake po sv. obhajilu, kako prisrčna je bila zahvala združena s prošnjo za stanovitnost. Ko stopimo v obednico, joj kakšno iznenadenje! Vse v zelenju in cvetju in na mizi — same dobrote. Razvezali so se jeziki, smeh in veselje je napolnilo obednico. Od č. gospoda smo prejele vsaka svetinjico in lepo podobico za spomin; enako so nas obdarile tudi dobre sestre. Pa čas je hitro potekal; treba je bilo misliti na odhod. Hitele smo skupaj še enkrat v prijazno kapelico, kjer smo prejele toliko milosti. G. voditelj nam je polagal na srce, naj bomo apostolke v naši ožji okolici, naj v nemamo za duhovne vaje še druga dekleta, z besedo in z zgledom. Končno zatrjujemo druga drugi, da ob letu če Bog dá — zopet pridemo. Pridružite se nam — tovarišice — tudi ve. Pojdite, da okusite srečo, ki jo zaman iščete v svetu, srečo, ki jo more dati le Bog!

I. P.

Šmihel nad Mozirjem. Naša Mar. družba ima šele eno leto za seboj, pa je hvala Bogu in Mariji, donesla med mladino že veliko blagoslova. Tudi na zunaj se lepo razcvita. Šteje 40 članic. Na Veliki Šmarijin smo imele prvi slovesen sprejem. Vse kandidatkinje so bile v belih oblekah, kar je v naših krajih že bolj redek pojav. Bilo je prav vzpodbudno.

V nedeljo 23. avgusta so nam pa blagoslovili krasno Marijino zastavo, ki so jo izdelale čč. šolske sestre v Mariboru. Požrtvovalne družbenke so v kratkem času spravile skupaj potrebno vsoto za kritje stroškov. V pridigi je svetnik Alfonz P o ž a r razložil pomen Ma-

rijinega prapora, ki naj bo družbenkam do groba simbol čistosti, duhovnega boja in zmag. Poroštvo za to naj bosta Brezmadežna in Mala Cvetka, katerih podobi nosi prapor. Po cerkveni slovesnosti je bil zunaj tabor okoliških Marijinih družb, na katerem so nas navduševali za vzvišene vzore navzoči gg. Alf. Po-

žar, p. Vladimir, domači g. voditelj, dalje zastopnice Marijinih družb: Smihel, Mozirje in Nazarje. Vso slovesnost smo zaključili z majhno prireditvijo v šoli, kjer smo uprizorili 2 igrici: »Pota Marijina« in en šaljivi prizor. Bil je prelep dan za naša dekleta. Z novo gorečnostjo smo se vračale na dom.

Pozor na prilogo!

ki priporoča Bogoljuba vsem, ki ga še nimajo. — Pokažite jo takim in agifrajte za list.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opre mah.

Istolam švicarski pletilni stroj

• DUBIED

Pouk v vezanju brezplačen. — Nizke cene. — Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo. Večletna garancija. Tudi na obroke.

Vesele božične praznike!

želim vsem svojim cenj. odjemalcem

A. & E. SKABERNÈ
LJUBLJANA

Ako hočete za Božič

res lep plašč imeti, kupite že kar izgotovljenega pri

F. I. GORIČAR, LJUBLJANA
Sv Petra cesta št. 29

kjer dobite krasne plišaste že od 400 Din, različne suknene s krasnim pelcem od 300 Din, otroške v vseh velikostih od 2 let od 110 Din naprej, kakor tudi vsakovrstno blago za plašče, obleke in perilo.

Na željo se izgotovijo plašči tudi po naročilu.

Blago za ženske obleke
svileno, volнено in perilo.
zadaje novosti velika izbira in znano solidne cene
R. MIKLAUČ - PT Štork
LJUBLJANA

Vesele božične praznike
in srečno novo leto!

želi in se priporoča c. občinstvu za nadaljno naklonjenost

kamnoseško in kiparsko podjetje
FRANJO KUNOVAR
pokopališče Sv. Križ — Ljubljana

Osnova loterije

s strani ministarstva poljedel-
stva in voda pod šte. 54.210
dne 4. septembra 1931. dovoljene

dobrodel. društva sv. Vincencija v Beogradu

(ulica Jovana Ristića šte. 20) — v svrhu zgradbe

**rimsko-katoliške
katedrale
v Beogradu**
in drugih dobrodelnih namenov

ŠTEVILO SREČK: 250.000 dvojnih kosov srečk v iznosu Din 50,000.000

RAZDELITEV:

100.000 komadov $\frac{1}{4}$ (celih)	srečk po Din 100 =	Din 10,000.000
400.000 komadov $\frac{1}{2}$ (polovičnih)	srečk po Din 50 =	Din 20,000.000
800.000 komadov $\frac{1}{4}$ (četrtinskih)	srečk po Din 25 =	Din 20,000.000
1,300.000 komadov		Din 50,000.000
numerirane od 000.001 do 250.000		Žreba se 250.000 števil.

DOBITKI:

2 po Din 2,500.000 . . .	Din 5,000.000
2 po Din 500.000 . . .	Din 1,000.000
10 po Din 100.000 . . .	Din 1,000.000
100 po Din 10.000 . . .	Din 1,000.000

114 dobitkov v znesku Din 8,000.000 v gotovini!

GLAVNI DOBITEK (v najsrečnejšem slučaju) Din 5,000.000

CENE SREČK:

$\frac{1}{4}$ (cela srečka) Din 100— $\frac{1}{2}$ (polovica srečke) Din 50— $\frac{1}{4}$ (četrtina srečke) Din 25—

Cena v raznih inozemskih valutah je označena na zadnji strani srečke

ŽREBANJE bo v Beogradu dne 1. maja 1932 pod oblastvenim nadzorstvom

IZPLAČILO DOBITKOV

Dobitki se izplačujejo od 15. maja do 15. avgusta 1932 pri glavni blagajni centralne loterijske uprave proti predložitvi izžrebane srečke v smislu zakonitih predpisov. Izplačevalo se bo v gotovini v dinarski veljavi. Po pretoku navedenega roka se izgubi pravica do izplačila.

SREČKE PRODAJAJO: vse kolekture, denarni zavodi, rimsko-katoliški župni uradi, cerkvene ustanove, dobrodelna društva i. t. d.

Centralna uprava loterije:

Beograd, Ulica Jovana Ristića št. 20

Podružnica:

Zagreb, Trg Kralja Aleksandra št. 8